

Izhaja

vsak petek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo redništvu „Mira“ v Celovcu, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 10. do 11. ure
predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vin.
od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR

Velja:

za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno
pod napisom:

**Upravništvo „Mira“
v Celovcu,**

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje
naprej.

Glasilo koroških Slovencev

Leto XXVI.

V Ljubljani, 4. maja 1907.

Štev. 18

Volilci!

Dan odločitve se bliža. Pred durmi stoji tisti trenotek, ki bo odločil našega koroškega slovenstva usodo. Če pademo sedaj, pademo za vselej, če zmagamo sedaj, bo zmaga naša tudi zanaprej. Zato je nujno treba, da napnemo vse svoje sile do skrajnosti. Pretežna večina slovenskih volilcev je na naši strani; zmaga bi bila brez težave naša, če bi vsak volilec storil svojo dolžnost. Toda žal, veliko jih je, ki ne spoznajo nevarnosti in vsled tega tudi ne svoje dolžnosti napram sebi in celemu slovenskemu narodu. Tu moramo zastaviti vse svoje delo, v kojem se ne smemo utruditi in omagati! Mase bodo v sedanjih volilni borbi vsepovsod odločevale; kdor more mase ljudstva dvignili na noge, njegova bo zmaga! In masa naroda slovenskega na Koroškem je po svojem notranjem prepričanju in svojih življenjskih nazorih v našem taboru — treba le, gg. zaupniki, da jo pripeljete na volišče. To je sedaj Vaše glavno in najvažnejše delo. Velika je cena, za koju se borimo, zato je tudi vredna največjih žrtev.

Troje je zlasti, za kar bijemo neizprosni boj: **da zavarujemo in ohranimo veri naših očetov ono mesto v javnosti in srcih našega naroda, kakor je zavzemala dosedaj; da priborimo našemu rodu in jeziku one pravice, katere jima zagotavljajo državne osnovne postave; da zagotovimo našemu ljudstvu gospodarski napredek!**

Z vsemi sredstvi skušajo naši nasprotniki izriniti krščanstvo ne samo iz javnosti, temveč tudi iz src ljudskih. „Ločitev zakona“ in „prosta šola“, to sta glavna njihova bojna klica. S „prosto šolo“ naj bi se mladini odtegnil pouk krščanskega nauka, z „ločitvijo zakona“ naj bi se izpodkopalo versko-nravno življenje v družini. Najhujši, najbrezobzirnejši boj tema dvema zahtevama!

Vera naših pradedov nam je in mora ostati sveta, nedotakljiva voditeljica v javnem in zasebnem življenju.

Boj za narodne pravice je pri nas tako star, kakor so stara bivališča Slovencev na Koroškem. Od nekdanjega je bil Slovenec zatiran, suženj svojih mogočnih sosedov, ki so mu priznali le toliko pravice, kolikor so sami hoteli. In v tem nasilstvu je naše nasprotnike vedno in vselej krepko podpirala nam vedno nasprotna osrednja vlada. Naše šolske razmere so takšne, da se Bogu usmili; slovenski otrok nima priložnosti, da bi se naučil svojega materinega jezika, in ker tega ne zna, mu je nemogoče tudi nadaljni napredek. Slovenski jezik nima nikake pravice v nobenem javnem, državnem ali deželni uradu. Skoraj za vsako slovensko besedo je treba biti najhujši boj, a še to največkrat brezuspešno, dasiravno so

slovenskemu jeziku tudi na Koroškem po državnih osnovnih zakonih zajamčene iste pravice, kakor vsakemu drugemu v Avstriji. Sinovi slovenskega naroda morajo iskati kruha drugod, ker ga v deželi, ki jih je rodila, ni zanje, pač pa za ljudi, ki so najzagrizenejši nasprotniki našega rodu in jezika. Slovenec na Koroškem je brezpraven, ker je Slovenec. Kandidat, kateremu naj izkažejo na dan volitev slovenski volilci svoje zaupanje, mora biti mož, ki ljubi in spoštuje naš narod in naš jezik, ki se bo z vso odločnostjo potegoval za pravice našega naroda, ki bo zastavil vse moči v to, da se bo našemu rodu in jeziku priznala resnična in dejanska enakopravnost z drugimi narodi v Avstriji!

Na gospodarskem polju so bili koroški Slovenci vse do dandanes pastorki v deželi vladajoče nemško-nacionalne stranke, ki je skoraj do zadnjega vinarja vse ogromne deželne prihodke obračala edino le v podporo svojih ljudi, svojih podreptnikov. Celo c. kr. kmetijska družba je bila vedno le njihovo agitačno sredstvo. Niti enega zavoda ni v deželi, da bi si mogel slovenski kmet na njem pridobiti v svojem jeziku gospodarskega pouka, ni je niti ene ustanove, katera bi slovenskemu kmetu prinašala kak dobiček. Vse, kar se je ustanovilo, se je ustanovilo sicer tudi z denarjem slovenskega davkoplačevalca, ali gotovo proti slovenskemu davkoplačevalcu, njemu v škodo. In celo tedaj, ako si je naš kmet hotel s svojo lastno močjo priboriti izboljšanje svojega žalostnega gospodarskega stanja, so mu hitro stali nasproti s konkurenčnimi zavodi, ustanovami. (Posojilnice, gospodarska zadruga.)

Davčni denar se razmetuje za najnepotrebnejše naprave, z druge strani pa se nalagajo davki na stvari, katere so samo kmetu in delavcu nujno potrebne. Omenimo naj le davek na vino, vinski in sadni mošt v zasebni lasti, ki najhujše zadene ravno kmeta in delavca. Boj takemu izprijenemu gospodarstvu mora biti geslo pravega ljudskega zastopnika!

Res, pomagati se mora kmetu, toda ne z vedno večjimi davki, temveč ravno nasprotno, z olajšavo davka, posebno zemljiškega. S starostnim zavarovanjem delavcev in kmetov naj se omogoči kmetu redno in plodonosno obdelovanje posestva, z dobrim, razumljivim poukom naj se ga navaja k naprednejšemu gospodarstvu in z rednimi podporami naj se mu omogoči v to nabava časa in kraju primernih poljedelskih strojev in drugih sredstev. Skrajšanje vojaške

 Naročajte edini koroški slovenski list „Mir“!

službe na dve leti je nujna zahteva tako kmetskega kakor delavskega stanu.

Slovenski narod na Koroškem pripada večinoma kmetskemu stanu, potem delavskemu. Gotova resnica je, da sta ta dva stanova tako odvisna drug od drugega, da je le mogoč napredek enega, ako je ob enem zjamčen napredek drugega. Zboljša naj se položaj kmetu, bo s tem pridobil tudi delavec, in nasprotno **naj se zagotovi delavcu pošten, človeški obstoj**, in kmetu bo tudi pomagano. Zastopnik kmetskega stanu je ob enem tudi zastopnik delavstva. Glavna stvar je le, da ima sploh razum in srce za delavske stanove.

Občni zbor „Katoliško-političnega in gospodarskega društva za Slovence na Koroškem“ je dne 4. aprila t. l. po resnem in tehtnem preudarku izbral može, ki naj bi v tem zmislu zastopali naše ljudstvo v postavodajnem zastopu. Izbral je može, ki imajo zmožnosti zato in tudi trdno voljo, z vsemi svojimi močmi zastopati želje in zahteve svojih volilcev. Zaupniki celega slovenskega naroda na Koroškem so izrekli svojo besedo, in prepričani smo, da se bo ta glas ljudstva tudi na dan odločitve, na dan volitev, **dne 14. majnika** uresničil, da bo beseda postala meso.

Slovenski, krščanski volilci! Sami ste si izbrali svoje kandidate, na Vas je sedaj, dajim tudi pripomorete do zmage! Vaši kandidati so:

Za volilni okraj Pliberk, Žel. Kapla,
Dobrlavas in Borovlje:

Franc Grafenauer
deželni poslanec na Brdu.

Za volilni okraj Velikovec, Svinec,
Stari dvor:

Florijan Ellersdorfer
župan v Grebinju.

Za volilni okraj celovška okolica:

msgr. Valentin Podgorc
v Celovcu.

Za mesto Celovec:

Teodor Osana
kipar v Celovcu.

Po sporazumljenju z nemško krščansko-socijalno stranko ste sklenili podpirati v volilnem boju sledeče kandidate te stranke:

V Celovcu, meseca majnika 1907.

Za volilni okraj Rožek, Trg, Milštatt:

dr. Aleksander Pupovac
deželni poslanec na Dunaju.

Za volilni okraj Beljak:

Peter Wiegele
posestnik v Podgorju.

Za zilski volilni okraj:

grof Alfred Khevenhüller-Metsch
v Hochosterwitz.

Slovenski, krščanski volilci! Hud boj Vas čaka, kakor ga še ni bilo na Koroškem. Nasprotniki delajo z vsemi silami, z vsemi sredstvi; postaviti jim je treba nasproti močno, edino, složno armado! Odločno, brezobzirno, kakor so brezobzirni naši nasprotniki stopimo v boj in zmaga nam je zagotovljena! Dne 14. majnika pokažimo z volilnimi listki v roki, da znamo in hočemo braniti in obraniti svoji najsvetejši svetinji svojo vero in svojo narodnost, okaljenja in osramotenja po naših nasprotnikih, pokažimo, da hočemo biti napredni v vsem lepem in dobrem! Pokažimo, da se po naših žilah še pretaka kri naših pradedov, ki so v sto in stoletnih krvavih bojih s svetim navdušenjem v svojih srcih pisali s svojo srčno krvjo zgodovino svojega naroda boreč se za krst častni in svobodo zlato! Tisti časi krvavih bojov so minuli, ali minuli pa niso časi bojov za resnico in pravico, in tak boj se bo odločil **dne 14. majnika!**

Ako Vam je zato, da bodo tudi Vaši otroci, Vaši nasledniki, stopali po istih potih, ki jih Vam začrtuje Vaša in Vaših pradedov sv. vera; ako Vam je zato, da se bo še naprej glasil v starodavnem Gorotanu, zibelki Slovenstva, slovenski govor, da se Vaši otroci ne bodo sramovali Vas, svojih slovenskih očetov in mater, in da ne bo Vaš bližnji potomec klel svojega slovenskega rodu in jezika; ako hočete, da se izboljša Vaše žalostno gospodarsko stanje; ako se hočete enkrat za vselej otresti gospodstva ljudskih pijavk in izkoriščevalcev, nemških nacionalcev, ki so Vas tlačili in morili in Vam praznili žepe desetletja in desetletja: **dne 14. majnika**, na dan volitev se izkažite može, na dan volitev oddajte svoje glasove možem Vašega zaupanja. Dan volitev bodi dan Vašega maščevanja za vse prejete krivice, ta dan Vam bodi dan zadoščenja, dan zagotovila boljše bodočnosti!

Z združenimi močmi udarimo na sovražnika s klicem:

Zdaj, ali nikoli!

Vsak stori svojo dolžnost, in zmagala bo naša skupna sveta stvar! V to

pomagaj Bog in sreča junaška!

Osrednji volilni odbor.

Volilno gibanje.

Volilni shodi. — V nedeljo, 5. majnika dopoldne ob pol 11. je volilni shod za volilce občine Bela v Železni Kapli pri Kušejju. Isti dan popoldne za volilce občine Žitaravas pri Plašu. Čas se naznani na posebnih oglasih. — V četrtek dne 9. majnika (Vnebohod) je dopoldne ob pol 9. volilni shod v St. Lipšu; popoldne ob 3. v Dobrlivasiv Narodnem domu. Natančneje na oglasih. V nedeljo, dne 12. majnika je volilni shod v Šmihelunad Pliberkom. V nedeljo, dne 12. majnika ob 1/2 11. dopoldne je volilni shod v Kotljah, pri Lužniku.

Pozor volilci! Vsak volilec dobi od svoje občine dostavljeno glasovnico (volilni listek) in izkaznico (legitimacijo). Glasovnica je le tedaj veljavna, ako je na njej pečat okrajnega glavarstva, kateremu pripada dotična občina. Na glasovnico se napiše ime kandidata tako, da je vsaka dvomba o osebi nemo-goča. Glasovnica se odda pri volitviskup zganjena, legitimacija pa se obdrži za morebitno ožjo volitev! Tisti, ki ne bi imel legitimacije pri ožji volitvi, ne sme voliti. Komur bi se glasovnica ali legitimacija izgubila pred volitvami, dobi potom občinskega urada drugo. Glasovnice je na dan volitve dobiti tudi pri volilnem komisarju, dočim more legitimacijo izdati samo okrajno glavarstvo. Opozarjamo tudi na morebitne pomote v legitimaciji. Kdor ne bi dobil na popolnoma pravo ime se glaseče legitimacije, naj gre takoj k občinskemu uradu in zahteva, da mu okrajno glavarstvo izda pravilno legitimacijo.

Kako se napiše ime kandidata. Volilci slovenskega volilnega okraja (sodni okraji: Pliberk, Dobrlavas, Železna kapla in Borovlje) napišejo: **Franc Grafenauer, deželni poslanec na Brdu.** — Volilci velikovškega volilnega okraja napišejo: **Florijan Ellersdorfer, župan v Grebinju.** — Volilci volilnega okraja celovška okolica: **monsignor Valentin Podgorc, v Celovcu.** — Volilci v mestu Celovec: **Teodor Osana, kipar v Celovcu.** — Volilci rožeškega okraja: **dr. Aleksander Pupovac, deželni poslanec na Dunaju.** — Volilci beljaškega okraja: **Peter Wiegele, posestnik v Podgorju.** — Volilci zilskega volilnega okraja: **grof Alfred Khevenhüller-Metisch v Hochosterwitz.**

Naši zaupniki pri volilnem dejanju. Vse one može zaupnike, ki jih je določila naša stranka, da so pričujoči pri celem volilnem dejanju, opozarjamo na pravice, katere jim daje postava. Ti zaupniki so priče volilnega dejanja ter imajo pravico ugovarjati, če izpoznajo, da morda oseba, ki hoče oddati glas, ni opravičeni volilec

sam, temveč se morda kdo drugi izdaja za njega, če glas morda ne bi bil veljaven, ker je dotičnik izgubil volilno pravico po ugotovitvi volilnega imenika. Ugovarjati se sme seveda samo toliko časa, dokler glasovnica še ni oddana. Zaupniki smejo volilno komisijo in volilnega komisarja opozarjati na morebitne nepravilnosti in zahtevati, da se volitev po postavi vrši, in imajo pravico zahtevati, da se njihove pritožbe zapišejo v volilnem zapisniku.

Berite volilni katekizem! Vsem našim volilcem, posebno pa še našim zaupnikom ponovno priporočamo, da se naj natančno pouče o določbah, ki veljajo za volitve. Posebno jih opozarjamo na točki 34. (Kako se vrši volitev), 35. (Kdaj se volitev konča.)

Kaj je z agitacijo? Nasprotniki strašijo naše ljudi, češ da je agitacija prepovedana, dočim pa sami agitirajo z vsemi dovoljenimi in nedovoljenimi sredstvi. Povemo torej zopet vsem našim ljudem, da je agitacija dovoljena. Prepovedana je samo agitacija na dan volitve v volilnem prostoru samem kakor tudi v poslopju, kjer se vrši volitev, in v bližnji okolici, ki jo c. kr. okrajno glavarstvo določi. Med volitvijo so tudi prepovedani nagovori na volilce, seveda v istem obsegu, kakor je zgoraj povedano. Našinci naj pazijo, da se ne pregreše proti tem določbam, obenem naj pa tudi strogo pazijo, da se z nasprotniške strani ne bo zgodilo kaj takega. Vsakogar, ki bi kaj takega storil, naj nemudoma naznanijo okrajnemu glavarstvu.

Strogi zapor od 1—6 mesecev je kazen za tistega, kdor bi zakrivil pregrešek podkupovanja volilcev. Nasprotniki, katerim že teče voda v grlo, se bodo posluževali morda tudi tega sredstva, da bi pridobili več glasov. In ne samo tisti, ki podkupa, ki obljublja volilcu ali morebiti kakemu njegovemu sorodniku itd. kak premoženjski dobiček, zakrivi ta pregrešek, temveč ravno tako tudi tisti, ki ga sprejme. Kaznovana sta oba. Ravno tako ni treba, da bi dotičnik potem volil tako, kakor hoče podkupovalec, dovolj je že, ako naj bi se vsled obljubljenega dobička ne udeležil volitve. Podkupovalec je ravno tako tudi kaznovan, če bi tudi ne dosegel svojega namena, če le ponudi volilcu ali kaki tretji osebi kak premoženjski dobiček. Vsakega takega podkupovalca takoj naznanite, da dobi zaslužen kazen!

„Frajpir“ — prepovedan. Sicer za Seifriza in Nageleja, ki imata vsak svojo pivovarno, ni posebno težko na dan volitev loviti volilce, saj lahko dasta na razpolago po nekaj sodčkov svoje pijače, ali po novi postavi je vsak tak „špas“ prepovedan. Kdor volilcem na dan volitve v gostilnah ali na drugih javnih krajih jedi ali pijačo zastoni ali za navidezne cene da ali toči, plača 10 do 200 K kazni. Nagele je svoj čas obetal vsakemu zastoni jed in pijačo, ki voli nemškonnacionalno, in radovedni smo, ali bo to

storil tudi sedaj. O Seifrizovih agitatorjih pa pripovedujejo, da že prav pridno plačujejo sedaj pijačo volilcem, in bodo najbrž tudi na dan volitev z golašem in „fajpirom“ skušali loviti glasove za Seifriza. Kdor izve za kaj takega, naj stvar takoj prijavi, da jih bo minila volja na tak način kupovati glasove.

Volitev je tajna! Nihče nima pravice zahtevati od volilca, da pokaže komu ime kandidata, ki ga ima napisanega na glasovnici. Omenili smo že slučaje v Guštanju, kjer so delavci morali pokazati glasovnice tovarniškemu uradnikom, ki so potem samovoljno črtali napisano ime in napisali drugo. Enako se je zgodilo tudi na Bistrici v Rožu, v Borovljah itd. Tako ravnanje je kršenje volilne tajnosti ter ob enem tudi nasilstvo in oviranje volitev. Prvi pregrešek se kaznuje z zaporom od enega tedna do treh mesecev, drugi pa od 1—6 mesecev. Ako bi bila veljala ta postava že pri zadnjih volitvah, bi bili sedeli vsi guštanski tovarniški uradniki z „oberbergratom“ Marischlerjem vred, ki je celo kot volilni komisar pripustil in odobral take lumparije. Volilci, posebno pa še volilci delavskega stanu, sedaj brez skrbi volite, kogar hočete, nihče vam ne bo revidiral glasovnic; če bi se pa kdo predrznil storiti kaj takega, kar naznanite in, četudi bi bil to „vsemogočni“ Marischler, bo šel v luknjo na ričet!

Slavnemu c. kr. okrajnemu glavarstvu v Velikovcu! Znano je splošno, kake vnebovpjoče, nesramne lumparije so se godile pri zadnji dopolnilni državnozborski volitvi v Guštanju. Ravnatelj tovarne Marischler je bil volilni komisar, in kot tak je poslal občinskega policaja v tovarno po delavce, da naj pridejo voliti. V komisiji so bili skoraj sami tovarniški uradniki, drugi uradniki pa so pregledovali delavcem glasovnice ter samovoljno črtali ime kandidata. Tak slučaj se je zgodil celo vpričo komisije od člana komisije, in volilni komisar Marischler ni storil nič proti temu. Odločno torej protestiramo proti temu, da bi se za bodoče državnozborske volitve zopet določil za volilnega komisarja v Guštanju fužinski ravnatelj Marischler, kateri ima delavstvo v takem strahu, da se delavci niti prestopiti ne upajo brez njegovega dovoljenja. Ravno tako odločno protestiramo tudi proti temu, da bi se volilna komisija sestavila iz samih fužinskih uradnikov, Marischlerjevih podreptnikov, samih najzagrizenejših nemškutarjev in vsenemcev! Ako hoče biti c. kr. okrajno glavarstvo le količkaj nepristransko, ne bo določilo najzagrizenejšega nemškonacionalnega strankarja, kakor je Marischler, za volilnega komisarja, in ravno tako ne dovolilo, da bi bila komisija sestavljena iz samih fužinskih uradnikov! Delavec ima svojo pravico, in to hoče tudi izvrševati; zato naj se mu pa tudi omogoči voliti tako, da mu ne bo

PODLISTEK.

Povest o klobuku.

(Češki spisal Vitezslav Halek. Preložil Danimir.)

I.

Narodil sem se v tovarni dvornega klobučarja, gosp. Syrovega — tako pripoveduje naš klobuk. Hočem pa tudi s peresom ovekovečiti nemale izkušnje svoje, vse svoje dobre lastnosti, posebno pa svojo izredno neprehvaljivo zvestobo.

Bilo nas je mnogo bratov in skoro mi je nemogoče pametovati imen vseh; sester nisem poznal. Na dan sv. Bonifacija sem zagledal luč sveta in še istega dne me je obesil gosp. Syrov med svojo bogato izložbo v velikem steklenem oknu. Ti moj svet, kako si čuden! Toliko ljudi, toliko klobukov! Sami bratje so to. Kako sem se vzradoval v svojem srcu, videč toliko tovarišev na glavah človeških! — bogatih in ubogih, visokih in nizkih — in kedar so se srečali ti moji tovariši, kako spoštljivo so se med seboj pozdravljali! —

Da bi ne pozabil sebe samega, moram reči takoj v začetku, da me je obdarovala priroda z vsemi darovi, katerekoli je imela na razpolago. Bil sem velike, ravne postave, polnih udov, zdravih lic, iskrih oči. Na celem mojem obličju je počivalo nekaj neizrecno dostojnega, nič odpornega, temveč nekaj posebno privlačnega. Koža moja je bila nežna, mehka, lasje črni in blesteči. Nad vse to pa je bil moj bistri razum in moje plemenito srce. Kedarkoli sem pogledal v zrcalo, vsakokrat sem bil sam s seboj tako zadovoljen, da sem hvaležno priznal, da je na meni „vse dobro“. Moj dobri oče ni opustil nič, kar bi

utegnilo koristiti mojemu duševnemu in telesnemu razvitku; učitelj me je priporočal učitelju, pedagogi in profesorji so imeli z menoj veliko radost. Vsi so si bili edini v tem, da sem velik talent, izreden talent, da mi vcvete med svetom sreča, da sem čudežno dete, katero se ne izgubi v velikem svetu. Dojka mojih mlajših bratov je rekla celo enkrat, da postanem lahko še enkrat minister. Iz tega sem takoj spoznal, da mora biti minister velik gospod in celo moje hrepenenje, vse moje vroče želje so se osredotočile od tega trenutka naprej v tem, da bi postal res enkrat minister.

Dnovi mojega detinstva so bili veseli in nad vse krasni; in skoro bi si želel, da bi mogel živeti tak do svoje smrti. A vkljub temu se mi je porodilo že tedaj neko tajno hrepenenje, katerega izpočetka pač nisem razumel prav. Zabelo mi je postajati doma nekam ozko, neznosno in nevoljno — ali nisem vedel zakaj. Spoznal sem sicer na sebi velike dobre očetovega doma, očetovo skrb, ljubezen itd. ... ali vendar me je gnalo nekaj ven med živi svet. Ko bi bil vedel kako, skočil bi bil raz žebel, na katerem sem bil razobešen, razdrobil bi bil steklo, za katerim sem počival v miru in pokoju: bil bi poletel med širni svet ven, — ven! Izprehajal bi se bil tam s svojimi brati, z njimi bi delil boli svoje in radost svojo, bil bi — skoro sam ne vem, kaj bi bil vse storil.

Bilo je opoldne, ko sta šla dva gospoda mimo mene. Tovariša moja sta jima sedela na glavah, ali zdelo se mi je, da nista bila zadovoljna.

„Jutri odidem!“ pravil je eden izmed gospodov.

„Kako te zavidam,“ dejal je drugi.

„Vleče me tukaj proč!“

„To je znamenje velikega duha!“ povedal je zopet drugi.

„Aha!“ pomislil sem sam pri sebi. Sedaj to vem, kaj da sem. Jaz sem velik duh. Sedaj mi je razumljivo, kaj me je gnalo s tako močjo iz doma očetovega. Dosedaj so to pravili samo drugi ljudje, da sem velik duh, v tem hipu pa sem bil o tem prepričan tudi sam.

Takoj sem si zasnoval v svojem velikem duhu. „Pojdem k očetu svojemu, rekel sem sam pri sebi, in rečem mu odkrito: „Oče, zahvaljujem te za vse dobre, s katerimi si me obdaroval. Ali meni ni dobro v domu tvojem. Žene me ven med svet. Daj mi moj delež, da pogledam ven, kajti jaz sem velik duh.“

Oče moj je bil dobrega srca in nam deci je izpolnil vsako srčno željo. Ni se torej obotavljal prav nič in odgovoril mi je: „Poišči si glavo, drago srce moje; dam ti delež tvoj in z njim se lahko podaš med svet.“

Prvokrat v svojem življenju sem začutil, da sem pravzaprav brez glave, — nov svet se je odprl mojim očem, in spoznal sem, da sem bil dozda slep, da ima oče prav in jaz — da sem brez glave.

Priklonil sem se pred očetom, posadil sem se zopet nazaj na žebelj, in premišljeval sem sam pri sebi, kako bi si našel glavo.

Med tem pa pride k mojemu očetu nekdo in si hoče kupiti nov klobuk. Kakor se je dalo sklepati, moral je biti to prav dober človek.

„Katere vrste?“ vprašal je moj oče.

„Najnovejšo,“ odgovoril je tuji človek.

Moj oče je odprl okno, v katerem sem visel jaz in se je pritajeno nasmehnil náme. Ko bi se ne bil sramoval pred tem tujim gospodom, bi bil skočil očetu naravnost v roke. Kajti oče je poznal moje vroče hrepenenje, uljudno me je po-

treba ob enem trepetati, da bo moral vsled volitev iti s trebuhom za kruhom. Sicer pa, ako hoče c. kr. okrajno glavarstvo, da se bodo v Guštanju vršile volitve res tajno in popolnoma svobodno, je najboljšje, da že teden dni pred volitvami vtakne v luknjo Marischlerja in vso njegovo priganjaško bando!

Državni pravdnik, kje si? Seifricovi plačani in prostovoljni priganjači so noč in dan na delu. Kakor vrag duše, tako lovijo slovenske glasove. Skriči in druga jara gospoda, ki ji drugače kmet in delavec že od daleč smrdita, se sedaj na prav ostuden način liže okrog slovenskih volilcev. Kjer ne opravijo s sladko, priliznjeno besedo, pa grozijo s svojo močjo, če jo imajo kaj. Toda vse to ne bo pomagalo nič. — Seifricova kandidatura je mrtva in ostane mrtva, pa naj se Seifricova banda na glavo postavi. Le škoda za tiste, ki jih bo prevroča ljubezen do iz „rajha“ privandranega Seifrica še v luknjo spravila. Morda bo šel pa Seifric mesto njih ričet jest; ne verjamemo. Zato svetujemo Seifricovim višjim in nižjim hlapcem, da pri svoji agitaciji ne posnemajo gozdnega adjunkta Karla Kreutzer in lovca Filipa Kosmač v Črni. Ta dva sta namreč nekterim najemnikom z ozirom na volitev grozila: „Vi morate na dan volitve gotovo priti v grad, da vam bode motam Vaše glasovnice podpisali, in čenestorite tako, kakor Vam mi povemo, potem že veste kaj vas čaka!“ Ubogi najemniki so seveda dobro in hitro razumeli, da se jim grozi z izgubo najetih zemljišč, če ne volijo kakor Kreutzer in Kosmač zapoveda. Izvedeli pa so drugi ljudje za Kreutzer-Kosmačeve obiske, ki so, kakor smo izvedeli, prav natanko popisani v nekem zapisniku, ki leži v župnišču v Koprivni na razpolago — državnemu pravdniku. Upamo, da drž. pravdniku ne bo treba dvakrat reči, da naj stori nemudoma svojo dolžnost v smislu § 4 postave od 26. jan. 1907 št. 18 drž. zak. — Seifricovim agentom pa bodi povedano, da njihovo početje natančno zasledujemo in da bomo zoper vsakega, ki bina katerikoli način navolilce pritiskal, brez ozira nastopili in ga brez usmiljenja izročili javnosti in roki pravice! Zato pa slovenski volilci: volite brez strahu po svojem prepričanju; nihče Vam zato ne sme ničesar storiti, če noče v luknjo priti!

Shoda v Črni in Možici v nedeljo dne 21. aprila sta se nepričakovano dobro obnesla. V Črni se je ljudstva kar trlo v Krulčevi gostilni, ki je bila spodaj in zgoraj do zadnjega kotička napolnjena. Govora gg. Grafenauerja in dr. Brejca sta volilce kar vzdignila, tako da so svojem ogorčenju nad nemškutarsko sodrigo in uradniško komando glasno dajali duška. Slovenski volilci so spoznali, kje so

njihovi sovražniki in kje pravi prijatelji in na dan volitve dne 14. majnika bodo medeno-sladki nemškutariji in oblastno-oholemu uradništvu dali tako brco, da si bo zapomnil, kaj je slovenski kmet in slovenski delavec. Slovenec voli Slovenca! Kmet voli pravega kmeta ne pa „brajerja“, ki kmeta pozna samo zato, da mu njegovo žlobudro za drag denar žlampa. Živel naš kmečki kandidat Grafenauer!

Volilni shod Črnečah. V nabito polni sobi pri Toniju se je vršil v nedeljo, dne 28. aprila, volilni shod, kojem je predsedoval posestnik g. Kogelnik. G. župnik Lasser je povdarjal pomen volitev v današnjem času ter ožigosal gospodarstvo nemškonacionalne stranke. G. Tavčar, delavec, je pojasnil težnje liberalizma in velenemštva. Tretji govornik je pojasnil predrznost banerotstva nemškonacionalne stranke, da sploh upa ponuditi Slovincem še kakega svojega kandidata. — Kako je delala. Slovenci sedimo mirni, verni, narodni, pošteni, ta stranka pa nas tepe, nas poliva s svojo gnojnico v časnikih, nas žali dan na dan, nas ozmerja, nam odseka roke in noge, zdaj pa pravi: voli me! — Ali ni tepla kmeta, ko je obdačila vino in mošt, namesto premožne meščane? Nas ne poliva z gnojnico, ko pravi Lemiš: Slovenci nimajo nič izobraženih ljudi, ko ozmerja slovenske duhovnike, nas ne žali, ko hoče nas ponemčiti, vzeti vero našim otrokom iz šole, raztrgati naše zakone? Nas ne ozmerja, ko smo vedno bindišarji? Ni nam odsekala roke in noge, ko je ukradla velikovške Slovence, ko nas je oropala za celovško slovensko okolico, ko je iztrgala slovenski majki najljubšega otroka iz naročja: Rožek, ko je pomandrala čilega zilskega in kanalskega kmeta pod noge nestrpnega Waldnerja, sovražnika Slovencev? — Soglasno se je sprejela kandidatura g. poslanca Grafenauerja.

Črneče, dne 29. aprila.

Zborovale včeraj so Črneče, truma množna djala je, da neče volit' družega, ko Blica, nikedar ne kac'ga Frica! Bog daj, da b' se to zgodilo! To je naše poročilo.

Globasnica. (Volilni shod.) Volilni shod se je pri nas preteklo nedeljo, dne 28. aprila, prav veličastno obnesel. Predstavil se nam je naš bodoči državni poslanec g. Fr. Grafenauer. Najprej nam je gosp. dr. Brejc razložil pomen bodočih volitev, in kako sveta dolžnost je ravno sedaj vsakega kmeta, da se udeleži volitev dne 14. maja t. l. ter da svoj glas gosp. Grafenauerju, ki bode poslanec po naši volji in želji. Od presvetlega cesarja samega in od vlade nam je namenjen in odločen eden slovenski poslanec; zatorej je naravnost grdo in greh, ako nam brezverski nemci hočejo vzeti še tega. Nemci nam ponujajo za poslanca nekega Seifriza, kate-

remu pa slovenski katoliški kmet ne more in ne sme dati nikdar svojega glasu. Saj je Seifriz ud stranke, t. j. tovariš tistih ljudi, ki so kmetu le nalagali davke, storili pa nič za njega. Nato povzame g. Grafenauer, burno pozdravljen, besedo ter v durnem govoru govori tako prepričevalno, da smo bili vsi le ene misli: nikdar Seifriz, ampak Grafenauer, ki je kot ustvarjen nam za bodočega poslanca. Na podlagi tiskanih števil je neusmiljeno bičal prežalostno gospodarstvo nemške stranke, h kateri pripada tudi Seifriz. Omeni, da ko bi ubogi kmeti natanko vedeli, kako so nemci dosedaj z našim, t. j. kmečkim denarjem ravnali, da bi si tedaj pač nobeden nemec ne upal hoditi beračit za slovenske kmečke glasove. Zavoljo tega pa nemca, kakor je Seifriz, nikdar in nikoli ne voliti. Gosp. dr. Brejc nadalje še označi, kako klavren poslanec bi bil Seifriz, ker si še tukaj na kmetih ne upa govoriti sam, ampak si mora vzeti na posodo urednika znane „giftne krote“ Linhart, da govori on za njega. Kako bi neki tak človek na Dunaju v zbornici si upal odločno govoriti, ko vendar tam Linhart ne more nositi seboj v žepu! Seifriz je dalje pristaš one stranke, t. j. onih ljudi, ki so za razdružitev sv. zakona in pa za „prosto šolo“, t. j. da se otrokom vzame krščanski nauk. Zaveden katoliški kmet mu tedaj ne more in ne sme dati svojega glasu. Seifriz je privandran Prus. Kaj bi neki Prusi rekli, ko bi se jim kak koroški Slovenec ponujal za poslanca; rekli bi, da je to predrznost. Ravno taka predrznost pa je tudi, ako se človek, kakor Seifriz, iz Prusije doma, ponuja nam koroškim katoliškim Slovincem za poslanca. Zatorej je naša sveta dolžnost, da volimo dne 14. maja enoglasno le Grafenauerja! Domači g. župnik v ognjevitih besedah primerja dan volitve 14. maja trenutku pred odločilno bitko. Vojskovodja pozivlja vojake pred bitko, da storijo svojo skrajno dolžnost v blagor in čast domovini. Tudi dne 14. maja mora vsak storiti svojo sveto dolžnost, za kmeta, za vero, za svetost zakona, za šolo, za čast lepe katoliške slovenske podjunske doline! Živio tedaj naš poslanec Grafenauer! — Navdušenje in veselje volilcev je bilo velikanško. Kmetov in fantov je bilo gotovo nad dve sto, ki so se še dolgo po odhodu govornikov razgovarjali in si delali načrte, kako bodo agitirali.

Volilni shod v Klančah se je vršil v četrtek dne 25. aprila. Pred 70 volici je razvil g. deželni poslanec Grafenauer svoj program, ki je volilcem izredno ugajal, ker se g. Grafenauer v prid kmetom hoče potegovati posebno za starostno zavarovanje kmečkih poslov, za dveletno vojaško službo, za popolno oprostitev od vojaščine edinega sina, za šestletno šolsko dobo, za preustroj sedanjega davčnega sistema, v tem zmislu, da ne plača kmet od zemljišča davka, ampak da se davek odmeri edino le po čistem dobičku

gledal, pogladil mi lasi in lica ter dejal z očetovskim ponosom:

„Morda se vam dopade ta?“

Bilo mi je v tem hipu, kakor bi stal na žici. Nisem si upal dihati, srce mi je tolklo glasneje, vedno sem gledal le tujega gospoda.

Tujec me je vzel v roke, nasmehnil se ljubezno, pogledal me je tudi znotraj ter me posadil — na glavo, na glavo, katero sem si želel.

„Malo prevelik!“ dejal je tuji gospod, in jaz sem menil, da je to ravno prav.

Ali oče me je takoj vzel raz glavo tujčevo, njegovo obličje ni bilo več tako očetovsko milo, kakor sicer, čeprav nisem vedel še zakaj. Posadil me je zopet nazaj na staro mesto in tedaj sem še le prav vedel, kaj to pomeni. Prsa so se mi zožila od same bolesti, glava se mi je vrtela in žalostno sem vzdihnil: „O, žal!“

Za menoj je prišel moj brat na vrsto.

„Morebiti se Vam dopade pa ta?“ vprašal je oče.

Tuji gospod je napravil z njim vse to kakor z mano in ko ga je posadil nekolikokrat na glavo, in ga zopet snel z glave, ter iznova posadil nanjo, je rekel konečno: „Docela dober bode!“

Oče je nagnil glavo, pogladil jo tudi po licih in po laseh, dal mu očetovski poljub in ga posadil tujcu na glavo. Tujec je dal zanj nekaj denarja in že se je podal moj brat na pot med širni svet.

„O, srečni brat, ki si našel glavo svojo!“ vzdihnil sem, ko sva se ločila. Okrenil se je še enkrat ter me pozdravil zadnjokrat in že ga ni bilo več.

Od tega časa nisem imel več miru. Odkar sem bil spoznal, kako se sedi na glavi človeški,

od tega časa sem bil vedno zaspan, in v spanju sem imel grozne sanje, ljubil sem samoto, lice mi je postajalo blede in žalostno sem pogledal večkrat na očeta.

Zdi se mi, da je oče moj spoznal bolezen mojo. Prišel je k meni, pogladil me, potolkel mi rahlo na ramena ter me tolažil:

„Potolaži se, drago srce moje, ne bode si ti godilo vedno tako. Četudi se ti ni posrečila ena glava, saj je še mnogo mnogo glav na svetu. Je že tako volja usode, ali bodi prepričan, gotovo se ti bo še dobro godilo na zemlji.“

Oče me je seveda tolažil, kolikor je mogel, ali kaj je pomagalo vse to, ko se pa v mojem srcu ni izpremenilo nič.

„Oh, kje najdem glavo, kje najdem glavo!“ klical sem noč in dan z brezupnim glasom, da se je sam oče ustavljal pri meni in začel resno kimati z glavo.

Trajalo je to še nekoliko dni, predno sem se mogel podati iz svojega očetovega doma. V tem času sem zložil sledečo pesem:

Srce moje, kaj je to,
da si tak vznemirjeno?

Ta pesem je izšla pozneje v tisku in doživela že nekoliko izdaj.

Solnce je svetilo tistega dne izredno krasno, ko sem našel vendar končno tudi jaz svojo glavo. Radost ta se ne da popisati, in le težko se še spominjam, kaj sem vse čutil v tistem hipu, ko sem našel svojo glavo. Samo to vem, da sem bil takrat tako opojen z radostjo, da sem celo pozabil posloviti se z očetom, da sem se posadil na glavo svojo in prvokrat v svojem življenju zaklical: „Sedaj sem srečen!“

II.

Dojka v domu očetovem je imela prav, ko mi je prerokovala, da bodem prišel jaz še na ministrski stol, kajti glava, katero sem si izbral za vodnico svojega življenja, za svojo drago polovico, bila je glava ministrova. Res, toliko sreče in tako naglo že pri prvem koraku v življenju, to je dano le malo smrtnikom. Prav nič nisem dvomil več od tega trenutka, da sem velik duh.

Večno ne pozabim teh blagih hipov, katere sem užil na glavi ministri. Največje ugodnosti, najprisrčnejše spoštovanje, katero si more želeli klobuk na tem okroglem svetu, vse to sem užil jaz v izobilni meri. Lahko bi imenoval to svojo ljubezen h glavi ministri zlati vek svojega življenja. Kar je velikemu človeškemu pokolenju raj, to je bilo zame bivanje pri ministru; in tako se morda nikdo ne bode začudil, zakaj se mi ni za hotelo po domu očetovem.

Ko sem prišel s svojo glavo domu — takoj sedaj moramo opomniti, da je bila to glava, ki je ne najdem več na svetu. Dišala je kakor roža pomladanska. Vsak dan je bila skrbno počesana, kakor za na ples.

Ko sem torej prišel domu, je že čakal name ministrov sluga, ta me je podal kamorniku, ta kamornik zopet drugemu in šele ta me je končno spravil v škatljico, da bi si tamkaj odpočil. In počival sem tam res gosposki, tako, kakor je to moj veliki duh zaslužil, tako, kakor mi je to prerokovala dojka, tako, kakor sem bil to pričakoval in si želel v svoji hrepeneči duši. Tu ni bilo ničesar, kar bi me utegnulo motiti v mojih mislih in v mojem tistem miru. Če sem hotel govoriti, sem govoril, če sem hotel molčati, sem molčal, in če se mi je zahotelo spati, sem mirno zadremal in zaspal. Karkoli si je pozelelo moje srce,

vsakega. Drugi govornik je obsojal gonjo nemško-nacionalne stranke proti veri, kar se tiče šole, zakona in duhovnikov. Z največjim navdušenjem se je sprejela soglasno kandidatura g. Grafenauerja.

Želinge. (Volilni shod) zadnjo nedeljo se je tukaj obnesel prav dobro. Govorila sta g. kandidat Fl. Ellersdorfer, p. d. Pikš, in J. Dobrovč. Močen vtis je napravilo na poslušalce dosedanje slabo gospodarstvo nemških nacionalcev, ki tudi zanaprej ne obeta biti boljše, kakor tudi njih namen, vpeljati „Prosto šolo“ in razporoko! Isti dan se je vršil tudi dobro obiskan shod na Visoki Bistrici. Stvar se za g. Ellersdorferja se razvija vedno ugodnejše.

Šmarjeta pri Velikovcu. Največ se trudi in peha v naši občini za „Šternbirta“ Konstantin Pirker, zakamenjski Kres. Trudi se toliko, da mu bodo morali oče Nagele, ako bodo izvoljeni v državni zbor, za plačilo prav gotovo kupiti kakšno medaljo, če ne drugo, vsaj iz starega podplata; takšno si zasluži prav gotovo. Pa glejte, kako deluje! Pred kratkim so imeli važenberški „fortšritlarji“ pri Kogelniku v St. Jurju zaupen shod. Četudi je bil shod strogo zaupen in bi toraj naj ostalo vse tajno in skrito, je vendar znano, kar se je govorilo. Pirker je liberalne zaupnike krasno farbal, zraven se pa tudi nesramno lagal. Pravil je namreč lahkovernim možakarjem o goljufijah, ki so se godile od strani prejšnjih duhovnikov pri šmarješki cerkvi. Toliko in toliko je namreč zmanjkalo denarja, ni nobene pobotnice itd. Nekteri so z glavami majali, drugi so verjeli Pirkerjeve laži in zavijanja, ko je govoril navdušeno in strupeno zoper „črno“ stranko. G. Pirker! Če delujete tako kot mož v politiki, sram Vas bodi! Na razpolago so Vam v šmarješkem arhivu cerkveni računi. Tja pojdite pogledat in videli boste, da ste se lagali. Žalostno, da so zaupniki-liberalci tako radi laž sprejeti za resnico. Konstantine! Saj veste, kaj Vam ljudstvo pravi: fant, pusti politiko in laži, brigaj se rajši za svoje gospodarstvo, da Ti ne bode s Teboj vred zašlo popolnoma na rakovo pot.

Važenberg. — No kaj je pa novega pri Vas? Nič kaj posebnega, samo to, da prihajajoče volitve marsikaterega že razburjajo toliko, da z roko ob mizo tolče in po gostilnah glaže pobija. Ej volitve, volitve! Nekteri trde, da jih je zmislil sam vrag. Koga neki bomo pri nas volili? Liberalna nemškutarija kriči in se trudi na vse pretege, da bi dobil Nagele največ glasov! Socijalisti, katerih je precej pri nas, pravijo: „Mi pa volimo Ajha, in četudi je „šoštar“. Lepo število mož, četudi so še v manjšini, pa je sklenilo 14. majnika voliti grebinjskega župana Florijana Ellersdorferja. Pikš, pravijo, je sam kmet, ki pozna dobro kmečke in delavske potrebe. Ako bode izvoljen, bode, ker je zmiraj bil na glasu kot mož poštenjak, storil tudi svojo dolž-

nost. Zmožen je pa tudi. Kmetje hočejo voliti kmeta, ne pa meščana. Tako sicer govore sedaj naši sicer dobri možje, a na dan volitve, ko bi morali storiti svojo dolžnost, pa ostanejo radi doma. Vse kar leze in kar gre, stare in mlade kosti spravijo liberalci in socijalisti na volišče, naši pa najdejo že kak izgovor, da se izognejo volitve. Pravijo pa sicer, da letos gredo volit. Da bi le besedo držali. — Volilcev je pri nas 525. Če pridejo volit tudi našinci, bode vsaka stranka imela okoli pò tretjino glasov.

Tinje. Na regimenten način je neki hudomušneš potegnil v nedeljo dne 21. aprila velikovške Nemce. Nafarbal je fakinažo, da ima popoldan pri Raku na Ruštatu tinjski g. prošt veliki volilni shod. Halo, na noge, shod razdirat! Moral bi videti nosove, ko so prišli s palicami velikovski škrici, iskali g. prošta in „ta črnih“, in nikogar ni bilo. Rakova gospa je pa bila vesela, stočila je piva itd. in je brž pripravljena tistemu, ki je Velikovčane nafarbal tako imenitno, enkrat, če pride odkod, pripraviti dobro malo južino. Škoda, da ni bil prvi, temveč 21. april.

Iz Št. Vida v Podjurski dolini. (Babica — Zajfricov agitator.) V naši občini imamo izprašano babico. Nekdaj jih ni bilo, a ker c. kr. vlada sedaj to zahteva in pa tudi dr. Grassl, jo je občina nastavila. Pa čudite se: v Podjurski, slovenski dolini nastavlja babice nemke. Zajfric potrebuje agitatorje in tak Zajfricov agitator je tudi naša babica. Morebiti ima ona naročilo od c. kr. vlade, da agitira za Zajfrica? V neki posebni tesni zvezi pa že mora biti z g. dr. Grassl. Naše Slovenke ne marajo te babice, in zato imajo dosti vzrokov. Ona si namreč misli, da je njena poglavitna dolžnost, ne biti pri porodu, ampak pri krstu in po krstu v gostilni, kjer ga potem pije ure in pa ure in dela propagando za Zajfrica. Ta babica nesramnica si je celo upala pri nekem krstu v gostilni v Št. Vidu reči, da morajo v kratkem času hajlati tudi v Št. Vidu. Lahko dokažemo, da ta babica svojih dolžnosti ne izpolnjuje. Ona še porodov vestno ne zapisuje, kar je njena dolžnost, matere pri porodih pa pusti brez vsega. Zato vprašamo c. kr. vlado, kako more zagovarjati tako babico. Vprašamo c. kr. vlado, kako more in hoče takorekoč siliti k porodom tako babico, ki prvič noče govoriti slovensko, drugič noče postreči materam, tretjič pusti po krstu otroka krščenca ure in ure v dimu in nezdravem zraku gladovati do pozne noči do 12. in tudi do 2. po noči? C. kr. vlada, kdaj bodeš napravila enkrat v tem oziru red? — Zajfricu pa prav odkritosrčno častitamo na takem agitatorju. Sedaj nam gre šele v glavo, da je Zajfric pameten mož. Zadnja izvolitev njegova v državni zbor in tudi v občino, je bil res „težek porod“. Ker mu pa sedaj dr. Grassl sam ne more več pomagati, je dobil še — babico, da mu bo pomagala poroditi — državnega poslanca. Samo

ne vemo, če se pri taki babici, ki ga vleče do 2. po noči, ne bo porod ponesrečil. Kaj bi bilo, če bi Zajfric pri „porodu“ državnega poslanca — z v r g e l! Fric, le te nesreče ne!

Iz Podjunske okolice. To je bil enkrat pri nas velik dan, velik špas. V Galiciji shod! Žitajski Fric, goljuf Linhart! In pri našem „narodnjaku“ Novaku v Kamenu shod! V Galiciji domačinov srednje, okoličanov posebno iz Grabštajna veliko. Goljuf Linhart je govoril menda tako ginljivo, da je vsem obljubil blažena nebesa, kateri bodo žitajskemu Fricu glas dali. Žitajski Fric-e-k, kandidat, pa je imel prejšnji dan kne-delne za obed, in glej spaka, en kos knedelna mu je obtičal od prejšnjega dne v grlu: revež, siromak ni mogel veliko govoriti. Ključavnico za gobec, ki jo je dal za duhovnike na Dunaju napraviti, je na Dunaju pozabil, knedel, ki ga je v grlu imel, pa je v grlu ostal in njegova beseda je bila zavoljo tega kratka in odločna: mene volite, zato dobite frajpir in frajšnops.

Guštanj. (Volilni shod.) V nedeljo dne 28. aprila popoldne se je vršil v gostilni pri Blatniku volilni shod za občino Tolsti vrh. Deževalo in snežilo je kakor sredi zime, ali kljub temu nabralo se je toliko ljudstva, da je bila zborovalna dvorana akoravno precej prostorna, še vendar veliko premajhna da bi obsegla vse zborovalce. Še veža zunaj je bila natlačeno polna ljudi; bilo je še čez tristo poslušalcev. G. dr. Brejc otvori zborovanje, označi „spufano“ kandidaturo Seifricovo in predstavi volilec našega dičnega kandidata Grafenauerja. Navdušeno pozdravljen razkrije ta v izbornem govoru žalostno gospodarstvo nemškonacionalne stranke v deželnem zboru, dokaže njeno popolno politično nezrelost in posebno njeno nasprotstvo proti koristim delavskega stanu. Nato še dr. Brejc osvetli smrtno sovraštvo te propale stranke zoper Slovence. Ker se nihče, tudi ne od navzočih socialnih demokratov, ne oglasi k besedi, se shod zaključí. Rad bi vedel, ali bi našim nemškim kričačem s svojim „pirprajerjem“ na čelu, sploh kedaj bilo mogoče, v kljub silno slabemu vremenu prirediti tako sijajne shode kakor je bil naš v Tolstem vrhu. Naj bi le prišli enkrat gledat, da bi se prepričali, s kakim navdušenjem posluša slovensko ljudstvo svojega odličnega kandidata. Vi pa volici slovenske občine Tolsti vrh, uresničite lepe nauke vaših voditeljev, spravite dne 14. maja vse čisto do zadnjega moža na volišče, da bo tako zmaga naša!

G. Šternbirt, prajar v Velikovcu, kaj ne, to smrdi po Bismarkovi kulturi, da imenujete v „Lindwurmzeitung“-i onega, ki je objavil članek o „izgubljeni“ srečki in žalostni smrti kmeta Vrhovnika, malopridneža in sleparja („Schurke“ in „Gauner“)? Tako govorite Vi o Slovencih že sedaj, kake priimke jim bode še dajali, če pridete na Dunaj, kjer Vas bo imuniteta (nedotakljivost) postave varovala?

vse sem imel takoj, jedva da sem si tega domislil.

Moja boljša polovica, tedaj glava ministrova, ni napravila niti koraka brez mene; jaz sem jo spremljal na konju in peš, na vozu in brez voza, — kakor se nama je ravno vzljubilo. Kedar je deževalo, vzela sva si voz, in četudi ni deževalo, a so naju bolele noge, vozila sva se zopet, in sicer v krasnem vozu ministrovem. A kedar je bilo lepo vreme, hodila sva peš, in ko se nama zopet ni ljubilo voziti, šla sva tudi peš.

Res, na glavi ministrov sem šele prav spoznal svet. Vozila sva se v gledališče, in kedar se je nama zljubilo, zapustila sva ga zopet, tako da navadno nikoli nisva dočakala konca predstave. Bile so tam velike zabave, kjer so name že tik duri čakali sluge, da bi me dovedli na pravo mesto, kar si je štel vsakteri izmed njih v veliko čast. Bili so tam tudi veliki shodi, različne seje in posvetovanja, v katerih sem igral jaz vedno prvo ulogo. Nobene velike in slavne hiše ni bilo, kamor bi me ne bili vabili, in vsakdo, ki sem ga posetil, štel si je to v neizrečeno veliko čast.

Tako sem se kmalu prepričal, da sem v istini velik duh, še večji kakor sem si še domneval včasih doma, ko me je vleklo neko neznano hrepenenje iz okna, kjer sem bil razobešen, ven med širni svet. Sedaj sem šele pravzaprav uvidel, da sem kakor ustvarjen za ministra, in še sedaj se čudim, da sem sploh mogel kdaj dvomiti o tem. Le tako velik duh, kakor sem jaz, more lahko doseči tako veliko čast. Kako so se čudili ostali moji tovariši klobuki, kako dosledno, kako dostojno in resno umem izvesti težko nalogo ministra!

In kako so me častili, kako so se mi uklanjali moji sodrugi. Ni bilo klobuka v celem mestu, niti v celi deželi, kateri bi me ne poznal, kateri

bi se ne ustavil že petdeset korakov pred menoj ter me pozdravil z največjo častjo. Seveda si tak duh, kot sem jaz, ni delal s tem mnogo sitnosti, da bi vedno odzdravljaj. Kvečjemu, da sem se malo priklonil, in kedar me je srečal in pozdravil povsem navaden, preprost klobuk, se niti po-brigal nisem zato. Le tem sem vračal prijaznost, ki so me vabili k sebi, in z večjo častjo sem se poklonil edino le kralju.

In vendar so me znali vsi meni podrejeni klobuki tudi ceniti, in vsakteri si je prizadeval doseči mojo naklonjenost. Ako sem kateremu le malce namignil, že je pravil to cela dva dni svojim tovarišem. In če sem se nekateremu uklonil do konca, bilo je to res neko izvanredno znamenje. Karkoli so mi brali klobuki iz oči, se je zgodilo takoj. Po celi deželi je kraljeval tedaj največji red in spoštovanje do višjih. Najbogatejše dame so se klanjale meni, najznamenitejše matere so učile svoje hčerke, da bi gledale po meni. Gospodične so hrepenele po mojem pogledu, kakor lačne po zajutruku, in pred katero sem se priklonil, to je zavidalo najmanj deset drugih. Hčerke so si pripovedovale med seboj, kako prožno stopam po ulici, kako me vsak korak, sploh vsak najmanjši gibljaj izdava za ministra, in jaz sem si mislil seveda tudi ravno tako. Pravili so takrat o meni, da morem potrkati, kjerkoli se mi vzljubi, in da mi vsaka mati rada naveže svojo hčerko na vrat, katera se meni dopade.

Tako so me cenili in častili vsepovsod v zasebnem in javnem življenju, na ulici in doma. Moja beseda je veljala več kakor denar. Dela moja so razglašali ustmeno in pismeno, v besedi in tisku, in časopisi so bili vsak dan polni moje hvale. Kakor sem sedel na glavi jaz, tako so si prizadevali sedeti na glavi klobuki vseh uradni-

kov, začeni od tega, ki je bil v tej vrsti prvi po meni, do tega, ki je bil najposlednejši v tej vrsti. Kakor sem stopal jaz sam zase, tako so se učili stopati od mladeniča do sivega starca vsi, ki so me opazovali. Kakor sem gledal jaz, gledali so vsi drugi, kakor sem govoril jaz, tako so govorili vsi, in kar sem ljubil jaz, ljubili so tudi drugi.

Enkrat sem šel na ulico nepočesan, ker ni bilo več časa, da bi me bil počesal sluga. Drugi dan po tem so bili vsi tovariši klobuki nepočesani in neuglajeni, kakor sem bil včeraj jaz. Tretji dan potem sem se prikazal iznova počesanega in skrbno uglajenega; še tistega dne so bili zopet vsi lepo uglajeni, ki so hrepeneli po moji naklonjenosti.

Toda nikoli ne sme klobuk pozabiti, da je ob vsej svoji časti, vznešenosti in dostojnosti vendar le klobuk, in čim više mesto zavzema, tem globlje lahko pade. Česar se klobuk najmanj nadeja, to se zgodi najprej, in kedar se zaroti usoda proti njemu, ni mu mogoče več uteči tragičnemu koncu.

Tako se je tudi zgodilo, da me je dobil enkrat zunaj na cesti dež in veter, in da sta bila dež in veter vzrok mojega usodepolnega padca. Dež me je pokropil, veter me je odnesel z glave, do ktere je gorelo moje srce v veliki ljubezni, in ležal sem v blatu v nezavesti, samo zdelo se mi je, kakor bi razpadel v prah in pepel. Satan-ski smeh je zazvenel v moji okolici iz vseh strani. Klobuki, ki so se mi sicer približevali z velikim spoštovanjem, posmehovali so se mi z glasnim krohotom. Minister me je sicer takoj zopet vzdignil, ali moja slava je bila pri kraju; s tem ednim dežjem in vetrom sem bil splaknjen in poražen popolnoma. Minister me sploh ni vzel v svojo sobo; takoj na hodniku me je oddal slugi

Kakor kandidat Nagele, tako tudi njegovi agitatorji. Helldorfov „ta višji hlapec“, g. Weiss, je zmerjal poštenega slovenskega kmečkega sina pri Oberhamerju v Velikovu z besedami: „Sie sind von mir aus ein Lausbub“ (Vi ste ušivec)! Da, tako morejo govoriti le oni, ki spadajo k — „herrenvolku“. Zdaj šele vemo, zakaj smo Slovenci manj vredni (minderwertig). G. Weiss, kolikokrat ste pa vi tistemu kmečkemu fantu že uši iskali, da stê tako dobro informirani?

G. Nagele, kakor vidite, smo Slovenci silno radovedni. Vedno, posebno pa sedaj pred volitvami se do Vas obračamo za dobre nasvete in pojasnila. Tako bi tudi radi vedeli, kako je s sledečimi vprašanji. Ali je res, da ste pod roko obljubili gg. učiteljem zopetno povišanje plače in uradniško službo? Ali je res, da niste hoteli podpisati pole p r o t i razporoki? Kako je sploh vaše stališče glede razporoke? Kaj pravite o brezverski „Prosti šoli“? Mi, verni Slovenci bi radi to vedeli še pred 14. majem. Ali je res, da ste glede na železniško vprašanje rekli, da Vam je „srajca bliže, kakor jopič“, namreč če bo prišlo do tega, katera železnica se naj zida, da boste potem Vi za ono iz Sinčevasi v Velikovec, četudi sedaj obljubujete tudi progo čez Grebinj. Toda, Vam moramo že verjeti, ker ste zaradi volilnih shodov tako možato „držali“ svojo besedo nasproti slovenskemu kandidatu, kakor ste dokazali v Št. Petru in Grebinju! Torej! — — —!

G. Nagele, prosimo pojasnila! Govori se, da ste Vi prejeli od nekod 5000 K, da bi si popravili cesto h kraju, kjer dobivate šoto (Torf). Hudobni jeziki pa govorijo, da ste dali samo par vozov gramoza (šotra) navoziti, in cesta je hila popravljena. Kje so ostale kronice? Ali ste jih porabili za agitacijo, ali pa za tisto cesto po kateri se hočete peljati na Dunaj? Upamo da bode tudi na to vprašanje odgovorili tako, kakor na prejšnja!

Iz Sel nad Borovljami. (Liberalni volilni shod. Pretečeno nedeljo dne 28. aprila so imeli naši narodni odpadniki svoj volilni sestanek pod vodstvom skrajno liberalnih Sajfricovih agitatorjev nadučitelja (?) iz Borovelj, učitelja Janschitz iz Bajtišč, učitelja na našem slovenskem (!) razredu Jörge (!) Luleka in še žihpoljskega župana Lučovnika. Zborovali so v zasebni kmetijski hiši p. d. pri Skutovcu, kateri je sedaj eden največjih nasprotnikov našega slovenskega razreda. Čudimo se le, kako je ta, prej tako verni in narodnozavedni kmet, tako liberalen postal, da sedaj vsem sovražnikom vere in narodnim izdajalcem na stečaj odpira vrata svoje nekdanje tako poštene hiše? Prostora je bilo dovolj v hiši, ker je povabljenih zborovalcev bore jako malo prišlo. Vseh je bilo seveda razun govornikov baje 17 (sedemnajst) moških (med tema dva našinca) in še 9 (devet) zastopnic „krasnega“ spola, ali po selsko „b a b“, katere seveda bi se tudi rade štele med „te fortšritlih“ dame. Jedro vseh kratkih govorov so bile stare pregrete klobasarije liberalnih agitatorjev. Seveda v prvi vrsti je šlo zoper „farje“, njih velike „rajtenge“, da „nobeden zunaj cerkve duhovnika ne sme poslušati“ — „menihi in nune se morajo iz kloštrov pregnati, posebno tisti, kateri se pečajo z industrijo“ (kakor bi oni ne plačali davkov ravno tako, kakor vsak drugi podjetnik v državi). —

in te svoje krasne škatlice — to zibelko svoje sreče, tega svojega raja — nisem pogledal nikoli več.

Kakor mrz je potresla vse moje ude ta strašna slutnja, moja bridka usoda mi je stala pred očmi. Niti toliko sočutja niso imeli z menoj, da bi mi pustili vzeti slovo od svoje škatlice, v kateri sem užil toliko blaženih trenutkov; niti „z Bogom“ nisem smel reči glavi, za katero sem bil vendar ustvarjen. Nikomur ni bila več mar moja prejšnja čast, moj veliki duh. Sluga sam se je satansko zakrohotal, držeč me v roki; jaz pa sem prisegal, da se strašno maščujem nad vsemi, če zopet dospem na svoje bivše prejšnje mesto.

Še isti dan se je raznesla po mestu, po celi deželi in po celem svetu vest o mojem globokem padcu. Moji sovražniki so se radovali ob tem, in tedaj sem naenkrat spoznal, da nisem imel niti enega odkritega prijatelja, da je bilo vse le sama goljufija, sama hlimba, da je bilo vse prijateljstvo, vsa vdanost le navidezna.

Kaj mi je pomagalo, udati sem se moral v svojo bridko usodo, možko sem prenašal svoj padec, in tudi to sem sklenil, da se hočem odkrivati zanaprej tudi tem, katerih sicer niti pogledal nisem. (Dalje prih.)

Nadalje „če bode s ta „črnimi“ potegnili pri volitvah, — veste, da bodo prišli žalostni časi za kmeta“; kakor je bila v srednjem veku „inkvizicija“, mučili vas bodo — raztezali na tezalnicah i. t. d. Po vsem se je videlo, da se učitelji med seboj skušajo, kdo od njih je bolj liberalen agitator. Res mislijo, da se bodo na tak način najbolj hvaležne pokazali napram deželi, katera jim je zopet povišala plače, seveda na račun tudi slovenskega kmeta, zoper katerega vero in narodnost učitelji z vsemi močimi, posebno pa z vsiljevanjem „Stajerca“ delajo. Zborovanje je bilo kratko, tako da so baje očka R celo komedijo zamudili, akoravno so čisto blizu bili. Sklenili so tudi, seveda „nemčurji“, da bodo ustanovili šolski sadni vrt, da se bodo tako „s e v š č i“ šolarji zamogli učiti „pelcati“. Ta sklep bi seveda bil prav umesten, ko bi učitelji ne imeli namena tudi naše otroke potem „pelcati“. Saj vemo, kam pes tace moli. Na ta liberalni sestanek bomo mi narodno zavedni Selani odgovorili dne 14. majnika z volilnimi listki, na katerih bode zapisano ime našega za vero in narodne ter kmetijske potrebe vnetega zagovornika deželnega poslanca F r a n c a G r a f e n a u e r j a ! Narodni Selan.

Iz Sel nad Borovljami. Žihpoljskega župana Lučovnika prav lepo priporočamo, da bi od strani liberalcev dobil kakšno „auscäjhnigo“, pa četudi „en zlat križec“, ker se je ob skrajno neugodnem vremenu potrudil k nam v Sele in svoje neumnosti tukaj tako po ceni prodal.

Od nekod. (K a n d i d a t N a g e l e — m o l č i !) Zadnja naša vprašanja so „Šternbirtu“ kar sapo zaprla. Šele čez en teden je prišel toliko k sebi, da se je v celovškem „Lindwurmblattelnu“ malo odkašljaj in izpljuval. Toda moti se Nagele, če misli, da nas bo s surovim zmerjanjem ugnal. Nasprotno! Njegova penasta jeza kaže, da smo v črno zadeli. Nagele ne mara odgovarjati — mi pa svoja vprašanja v polnem obsegu vzdržujemo in z vso odločnostjo stvaren odgovor zahtevamo. Volilci hočejo biti na jasnem. Če Nagele odgovora ne da, ga noben previden volilec voliti ne more. Poslanec mora imeti več spoštovanja do svojih volilcev. Da pa Nagele ne bo mislil, da smo s svojim orožjem že pri kraju, mu bode povedano, da je bilo to še le par zelo krotkih in ponižnih raket, ki smo jih zadnjič izpustili; topovi šele pridejo — ako bo treba. Informacij nam ne manjka — iz najboljših in popolnoma zanesljivih virov. Kaj bi rekli kandidat Nagele, ako Vam napišemo lep in interesanten rodbinski roman na primer s sledečimi naslovi: 1. Kako se na lahek način do denarja pride. 2. Šest hranilnih knjižic čez 64.000 K — nepojasnjenih. 3. Dolg 14.000 K — dve cesiji — poštni recepti — dve pogodbi v advokatski pisarni. 4. Povest starega vžitkarja. 5. Zgodba od 50 K za obresti od velikovške hranilnice. 6. Zanimivosti celjskih sodnih aktov iz leta 1902 glede 8000 gld. itd. itd. — Verjemite, gosp. kandidat, če se izda brošurica o teh zanimivostih in razširi med volilci Vašega volilnega okraja — med Slovenci in Nemci, da še desetkrat bolj padete, kakor boste tako. Če Vas je volja — bijmo se še naprej! Mi smo pripravljeni!

Koroške novice.

Za pogorelce v Priblivasi in Bistrici.

Kakor poročamo na drugem mestu, je požar upepelil skoraj popolnoma dve vasi: Priblovas in Bistrico. Pogorelci, katerim je zgorelo skoraj vse, so v največji bedi. Obračamo se torej do vseh, ki čutijo kaj usmiljenja do ubogega ljudstva, ki je sedaj brez strehe, brez hrane, brez obleke, da skušajo s čim najobilnejšimi darovi priskočiti na pomoč pogorelcem. Poudarjamo pa še posebej, da je pomoč nujno potrebna in da dvakrat da, kdor hitro da! Darove sprejema upravništvo „Mira“. — Darovali so dosedaj: Družba sv. Mohorja v Celovcu 300 K; Posojilnica v Celovcu 100 K; dr. Janko Brejc, odvetnik v Celovcu, mnsgr. Valentin Podgorc v Celovcu po 50 K; dr. Ferdo Müller, odvetnik v Celovcu; Josip Apih, c. k. profesor v Celovcu, po 20 K; Josip Schaller, lesni trgovec v Št. Ilju, 10 K; Jan. Scheinig, c. kr. profesor 1 K; Jan. Vidovic, knezoškof. kancelar 50 K; dr. Franc Frlan, odvet. kand., 2 K; dr. J. Oblak odvet. konc. 2 K; Neimenovan 5 K; Neimenovan 2 K; Anton Janežič 2 K; Neimenovan 2 K; Amand Prosen, trgovec, 5 K; vsi v Celovcu. Franc Muhl, župnik na Žihpoljah 3 K. Skupaj

624 K. Hvala darovalcem in Bog daj čim največ naslednikov!

Poučen in vesel dogodek ob enem prihodil se je pri zadnjih državnozbornih volitvah. Izvrsten naš agitator prepričal je nekega nemškega kmeta, da naj voli Grafenauerja; a da naj volilni listek n i k o m u r ne pokaže, naj ga zahteva, katerikoli gospod hoče. Kmet je šel volit z izpolnjenim volilnim listom. Ko je prišla vrsta, da voli, stal je pred komisijo in — ni hotel oddati volilnega listka. To zapazi naš navzoči agitator ter namigne kmetu, naj le odda listek, nakar se kmet odreže: „Saj ste mi rekli, da nikomur naj ne pokažem listka“ in — volil je.

Svoji k svojim! Kolikokrat smo že poudarjali to geslo, a vendar se ga naši ljudje še vedno premalo poslužujejo. Danes opozarjamo na našo domačo tvrdko, ki je po slovenskem svetu vse premalo znana. Iz vseh mogočih krajev se naročujejo razne slatine in kisle vode, ponajveč pa od tvrdk, ki so sicer v narodnem oziru nam najhujše nasprotnice, ne naročujemo pa ne pri domačinu. „K o r o š k a p l a n i n s k a k i s e l i c a“, čist skalni vrelec, je priznana med najboljšimi kiselnicami. Odlikovana je bila na razstavah v Inomostu in na Dunaju. Opozarjamo torej slovensko občinstvo na ta domači proizvod, želeč podjetniku našincu največ odjemalcev. Naroča se pri studenčni upravi Tolsti vrh, postaja Spodnji Dravograd, pošta Guštanj na Koroškem.

Občinskih volitev v Borovljah se Slovenci in demokrati niso udeležili in se tudi v prihodnjič tako dolgo ne bodo, dokler občinski zastop ne razjasni, koliko denarja je bilo ukradenega pod županom Dovjakom.

Borovlje. V kratkem se otvori na Dobravi veliko strelišče, ktero obeta biti za našo puškarsko obrt ravno takega pomena kakor: c. kr. strokovna šola. To strelišče bo prvo izmed vseh avstrijskih strelišč. Občinski odbor je sklenil, da naj hišni posestniki za časa slavnosti povodom otvoritve okrasijo svoje hiše z zastavami. To je čisto prav in v redu. Mi smo samo radovedni, ali bo tudi zdaj občinski sluga „hantval“ z nemškimi zastavami; sicer pa je pričakovati, da vsaj pri tej priložnosti naši posilinemci ne bodo žalili prepričanja onih Borovljancev, ki se še čutijo Slovence, in da ne bodo razobesili zastav v barvah nemške države, posebno ker bi sicer uniformirani puškarski strelski kor pri slavnosti še sodelovati ne smel.

Borovlje. Ravnanje socijalnih demokratov povodom naših občinskih volitev se nam zdi čisto nerazumljivo. Vsak, kdor naše razmere pozna, ve, da bi kandidatje socialistov smeli upati na zmago v tretjem razredu, posebno ker bi bili tudi dobili glasove narodnih Slovencev. Toda kaj sklenejo? „Mi se volitev ne udeležimo.“ Stvar se nam zdi sumljiva; sicer pa je voditelj naših socijalnih demokratov Nemec Neuzler.

Borovlje. „Fortšritlih, frajhajtlih,“ in bogve kaj še vse upijejo borovski posilinemci vedno in vedno: „rückšritlich, sklavisch,“ pa bi se jim lahko v marsikaterem oziru očitalo. Kje je pravi napredek? Tam kjer se kaže blagostanje v duševnem in materialnem oziru. Kje je prava svoboda? Tam kjer pusti močnejši slabšemu ravno toliko pravic, kolikor jih zahteva zase. Pri naših posilinemcih iščeh oboje zaston. Na zunaj se kažejo, kakor bi bili bogati in skrajno moralni, a lahko bi se imenoval ta ali oni, ki tiči čisto v dolgovih in kateremu je moraliteta zadnja briga; saj itak marsikteri ve, kaj se je šepetalo tedaj po Borovljah, ko se je puškar Antonič ustrelil. Kar se pa tiče svobode, pa zahtevajo zase vse, drugemu pa ne pustijo nič. Ali je to svoboda, če se delavcu vzame radi njegovega prepričanja zaslužek? Taki ljudje so v resnici nasprotniki vsakega napredka, ker so nasprotniki prave svobode, da celo nasprotniki svobodnega prepričanja. Radi tega pa bodo tudi Borovljanci kmalu uvideli, da je „fortšrit in frajhat“ posilinemcem za mačko, in da njih kričanje: „fortšrit in frajhat“ ni nič drugega kakor kričanje kramarjev, ki upijejo: „fige, rožiče za mlade dekliče; za stare babe pa vorbarje.“ Mislim, da „fortšrit in frajhat“ posilinemcev še za stare babe ni.

V Borovljah je umrla gospa Terezija Čauko, mati podljubelskega učitelja in po domače „Nemškega Petra“ v Ljubelju.

Pepček je ustanovil govorniški kurz v Svečah! Čujte gore in bregovi! Strmi celi Korošan! Teci nazaj Drava! in postoj bistriška tovarna! Slavno-znani, visokoučeni, zadolženi, surovi, lepi Pepček je ustanovil 21. aprila 1907 v Svečah govorniški kurz, kamor so povabljeni vsi hecarji, agitatorji, kandidatje, advokatje in govorniki, da se pri nogah Pepčkovih izbrusijo svoje jezike. Nastopni govor Pepčka se glasi tako-le nekako: „Jaz se Vam stavem pred! — sem tist Košičev

Pepče', 'ha „Mir“ tov' ošriba. — A' b' jaz „Mir“ tožu, bi „Mir“ hotov spodpadu. (Am pa, am?) — Ne znam ta' po kranjs' marnvat o'r dr. Brejc in Hrafenauer; pa bom zato riht' spet „Mir“ djan. Ta šlinjo bart je „Mir“ šribu, da nism pavr; 'a'o pa mōre to pe — auplat? Oli' sm že pavram pomahav! In' pa moj atej in dedej! 8 pravih možev (Pepček se namreč ima za pravega moža!) je šlo nas Sajtrica prost, da handidira. Marnval' smo ta', da se je ve'ov! (Mi se tudi jočemo, ko ta govor beremo!!) — in djal je Sajtric: da od samha usmiljenja za nas handidira v Rožu, pa ne o'ol Celovca. Al Hrafenauerja je postavil dr. Brejc. (Zdaj saj vemo: Pepček torej je Sajfrica za „handidata“ postavil.) Ta dohtar je meni v Borovljah djal, da nča smim čedrije marnvat a'r pa v Svetnevas (čemu pa potem v Svečah govornišvo na glavo postavlja!?) Dosti je! — Amen! in pamet pod kamen! — Čudimo se na vse pretege, da Pepček ni kandidat nemške stranke! — Takih besed pa Rož od turških časov še ni slišal! — Saj je menda stara Žingarska gora z glavo kimala in skale so pokale od smeha!

Na Bistrici v Rožu stoji, hodi, gre, lovi neki možakar, po imenu Maner! — Ko bi smodnik še ne bil iznajden, bi ga gotovo Maner iznašel! Ta človek hodi na lov, v cerkev nič in stavi pri zborovanju vprašanja. Ko je Seifriz zboroval, je naenkrat ta mož vstal in vprašal, kako si Seifriz misli starostno zavarovanje! Seifriz ni odgovoril pametno, ker sploh nima nobene misli o tem. — Maner se bržkone boji za bistriško starostno zavarovalnico. Ta je namreč tako kunštna, kakor je bil jež, ki je prosil lisico za prostorček v brlogu! Nazadnje je lisica zbežala. Pri bistriški zavarovalnici so bili prej sami delavci in so malo plačevali. Pristopila pa je cela frakarska, protislovenska tovarniška in uradniška in forštnarska gospoda! Od tedaj plačujejo delavci veliko več! — Nadalje je naročil Seifrizu, da mora izdelati tako postavo, da bodo katehetje ne škofu, ampak posvetni oblasti podložni, to pa zato, da bo 1. Maner lažje spet kakega kaplana v Svečah zatožil, 2. pa ker je knezoškofijski ordinarjat Manerju in drugi gospodi tako lepo pod nos dal zaradi g. Laknerja. — To bi bilo najlepše, da bi potem učitelj Feinik, ki ga Bistričani in Svečani jako radi vidijo, kakor pes mačko, imel popolen komando v Bistrici. Govori se, da gospod Maner zdaj piše neki nov predlog, da bi Seifriz neko novo postavo izdelal: da mora Drava nazaj teči. — Seifriz vse oblubi, tu ni težave; — zna se pa res celo Dravi mešati, da se obrne, ko sliši tako duhovita vprašanja.

Bistrica v Rožu. S shodom, ki ga je priredila nemško-nacionalna stranka dne 21. aprila v Svečah, je ta stranka enkrat za vselej svoj vpliv sama pokopala! Mi vzkliknemo: Hvala Bogu, da je prišel Seifriz vsaj enkrat sam, zdaj je ljudstvo vsaj popolnoma streznjeno. 14. majnika bo samo uradništvo, gospoda, in nekateri mojstri še Seifrizu volili. Delavci in kmetje, od katerih se gospoda pita, bodo šli vsi za Grafenauerja. Nemško-nacionalna stranka si je vejo odžagala, na kateri sedi! G. Seifriz je namreč o lovski postavi govoril, da je slaba, ker kmetom škoduje. A obenem sta se pa z Manerjem hudobno smejala, češ, le f a r b a j m o k m e t e! Seveda niso pustili nobenega duhovnika ali izobraženca na shod. Ta bi jim rekel: Vi hinavci! **Ni ravno** nemško-nacionalna stranka imela 40 let časa, zboljšati lovsko postavo? — Ona je pa celo v postavi z dne 4. avgusta 1902 vzela na Koroškem občinam pravico, da ne smejo sami ohraniti svojega lova, ako ne znaša 115 ha. Ko pa je kršč.-socialni poslanec Weiß predlagal, naj se to spremeni kmetom v prid, je pa ravno spet nemška nacionalna stranka ta predlog odbila! Zakaj? Zato, ker je v službi velikih lovskih gospodov, kakor so Metnic, Lemež in drugi. — Ko je na to sicer pametni g. Lučovnik, župan iz Žihpolj, govoril o delavskih domih in o izravnanju kmečkih posestev, se je na vse zadnje popolnoma zagovoril in zmotil, ko je rekel: Vse te postave bo g. Seifriz: tovarnar, kapitalist, velik posestnik, izboljšal. Gosp. Lučovnik pač menda ni dosti še bral ali še ni dobro poučen, da je ravno nemška nacionalna stranka imela nad 40 let čas za vse to, a ni ničesar storila! Zdaj ravno kmet in delavec misli: Bom pa enkrat s poštenim slovenskim kmetom Grafenauerjem skusil: slabše kot nič tudi ta ne more delati v državnem zboru. Saj je deželni poslanec Plešivčnik sam priznal v velikovškem okraju na zborovanju, da nemško-nacionalna stranka ni mogla ničesar doseči! — Take poslance priporoča g. Lučovnik. Da mož ni dobro

podkovan in da se bo moral še dosti učiti, kaže tudi otročja njegova opomba: duhovniki hočejo imeti samo slovensko šolo. On menda slabo sliši ali slabo misli ali oboje. Slišal je menda jo: Duhovniki nočejo imeti učiteljev, ki slovenske besede ne znajo, nočejo imeti šol, kjer se samo in edino in vedno le nemški uči.

Zahomec. Poroko smo imeli v nedeljo dne 21. aprila pri Zili, kakoršne pač še ni videl sivi Dobrač, ne strmi Ojstrk in tudi ne Vrh, čez katerega hodimo v Kanalsko dolino. Nevesta je doma v Borčah pod Dobračem in je službovala pri nemški cesarski rodbini ter je zato pa tudi po tem oblečena in okinčana. Bila je pravi kras družbe. Ženin Zahomčan, sin trdne slovenske družine, je uradnik v Trstu, in zato ga je prišlo deset gospodov članov beljaškega omizja iz Trsta počastiti. Vsa hvala in čast jim posebno za njih čez vse lepo petje. Peli so v Čaški cerkvi med poroko „Deviška tvoja krona“ in po poroki „Nebesa“, med potjo v Zahomec pa lepe narodne pesmi. Njih lepe glasove pripozna tudi najkru-tejši Nemec na Čajni, kateri se je izrazil, da je petje bilo nad vse čarobno. Pa kako spremstvo je imel naš novo poročeni par! Šestnajst vrlih zahomskih mož in fantov je jahalo s zastavo po stari zilski šegi pred novoporočencema. Zanimivo in lepo je bilo videti, pa tudi gledalcev se ni manjkalo; prišli so od daleč in blizu. Zelo so počastili novi parček in zraven pa tudi svoj narod slovenski. Vsa čast pa gre gospodu Korenu, ker njegov je bil trud pri konjih. Lepo se je imela vsa družba na ženinovem domu. A tudi tam ni pozabila svojih dolžnosti. Zbralo se je namreč za šentjakobsko šolo čez 60 kron. Bog živi novoporočenca!

Radiše. Ko sem še kot otrok hodil v Verovce v našo šolo, me je enkrat gosp. učitelj T. in sicer kakor sem tedaj mislil, brez vsega vzroka imenoval „najgirde.“ Seveda tedaj še nisem vedel pomena te besede. Se le v nekaj letih pozneje sem zvedel, da ta nemška beseda pomeni po našem toliko nekako kot „radovednež“. In glejte, g. urednik, ta g. učitelj je to mojo prirojeno napako prav dobro poznal. Že v šoli sem bil preveč radoveden in sem se zanimal za vse, kar se je godilo tedaj med nami otroci. Zdaj, ko sem pa prišel že v leta in sem zabredel tudi že v politiko, me pa zopet tukaj nadleguje ta napaka. Ker zdaj dne 14. maja, ko bomo šli volit držav-nega poslanca, ne pojdemo več k Scatu, ampak k našemu novemu županu g. Rudicu, sem silno radoveden ali bo pri tej volitvi tudi tako „fletno,“ kakor je bilo zadnjič pri občinski? Ali bomo zopet stali tako lepo razdeljeno? Radoveden sem, ali bo naš g. Mežnar zopet agitiral zadnji večer pred volitvijo od hiše do hiše zoper nas „te črne?“ Radoveden sem, koliko „fasliju“ ga bo zdaj kupil? (Če bo veliko pijače zastonj, jaz volim tudi ž njim. Saj če se ga človek do grla zastonj napije, je ja vendar več vredno, kakor pa bi bil izvoljen kak pošten slovenski krščanski mož.) Radoveden sem, s kom in za koga bodo glasovali tisti možje, ki so zadnjič, ko je bila inštalacija našega č. g. župnika, za duhovnike kazali tako navdušenje, da so pripeljali že od doma nabasane topiče in ga tako s srčnim veseljem pozdravljali s streljanjem? Možje! Zdaj pri volitvi pokažite, da ste pravi katoličani in zavedni Slovenci, zdaj pokažite svoje versko prepričanje in ne glasujte z liberalno stranko, ki našo vero navadno le zasmehuje, duhovnike pa zmerja le „s črnimi farji“ in nas Slovence, kjer je mogoče, zatira. Možje, spoznajte vendar enkrat, da je treba svojo vero pokazati tudi pri volitvah, in ne dajte svojih glasov morebiti le za nekoliko pijače našim verskim in narodnim nasprotnikom! Nikdar ne mislite, da boste zapeljani, če se oklenete našega, za blagor ljudstva vnetega duš-nega pastirja. Zdaj pa bodimo pripravljeni vsi, ker dne 14. maja bomo morali zopet zgodaj po koncu. Le to Bog daj, da bi se zopet kaka nesreča ne pripetila, kakor zadnjič, ko smo volili za občino. Če pa zopet kateremu, bodisi od navdušenja ali od zastonj pijače „uide“ (v hlače namreč), mu jaz svetujem, naj kupi tako imenovano „glicerinsafen“ ker to milo ne izmije le vsakega madeža, ampak ima tudi prav lep duh. — Iz omenjenega razvidite, g. urednik in dragi „Mirovi“ bralci, da sem zares preveč radoveden in „najgirig.“ Pa te moje prirojene napake zdaj ni mogoče odpraviti, nekoliko potolažena šele bo dne 14. majnika in tedaj bo zopet poročal kaj zanimivega Radovednež.

Sadovce pri Grabštanju. Umrli je dne 21. m. m. občespoštovani posestnik Valentin Kulterer p. d. Vivnik, oče gosp. dr. Karola Kultererja, nadzornika drž. železnic, in gosp. veleposestnika Štefana Kultererja p. d. Vivnika, katerega so hoteli liberalci postaviti za

kandidata v celovškem volilnem okraju, a je kandidato odločno odklonil. Rajni je bil skrben oče, priden gospodar, veren katoličan in mož, ki se nikoli ni sramoval milega slovenskega materinega jezika. — Prej celo življenje tako trdnega in zdravega korenjaka zadela je pred tremi leti kap ter ga položila na bolniško postelj in enoin-pol leta ni mogel ganiti niti rok niti nog. Toda vso to nesrečo prenašal je blagi mož tako vdano, da bi ga lahko primerjali s pobožnim Jobom. Pogreb je bil v torek 23. m. m. Bog daj njegovi družini in njegovim sorodnikom obilno tolažbe, njemu pa večni mir!

Priblavas pri Dobrlivasi. (P o ž a r.) Na sv. Marka dan je uničil strahovit ogenj nad dve tretjini Priblevasi. Začelo je goreti okoli poldne pri p. d. Joštlu, in v kratkem času je bila vsled silnega vetra skoro vsa vas v ognju. Vsled hitrosti, s katero se je širil požar, se ni moglo kaj rešiti. Škoda je velikanska. Zgorelo je vsega vkup 36 poslopij. Zgorel je nesrečnim ljudem živež, obleka, vsa hišna oprava, poljsko orodje, krma za živino. Pri enem gospodarju niso niso mogli več rešiti konja, pri drugem je poginilo več ovac in goved. Nekateri so rešili takorekoč le golo življenje. Hitro je bila na mestu požarna bramba iz Lovank, pa tudi oni iz Sinčevasi in Dobrlvasi sta se potrudili, pa kaj se je moglo pomagati v takem vetru! — Najbolj prizadet je p. d. Kumer, ki ima okoli 20.000 K škode. Zavarovalnino bodo pa morale največ plačati graška in „Slavija“. Hvalevredno je, da so sosedje hitro mislili na pomoč, in nesrečnim pogorelcem je došlo že nekaj podpore za prvo potrebo. Ker je beda zelo velika, naj bi bila tudi pomoč izdatna.

Iz Kazaz. Pred kratkim sem bil v Kazazah, to je bilo neko nedeljo pred mašo. Stalo je tam nekaj kmetov, in slišim, ko so se pogovarjali o volitvah. Neki vrl slovenski kmet pravi: zdaj se bomo morali bolj pripraviti, da ne zmagajo zopet nasprotniki, sicer bo za nas slaba. Medtem pa pride neki kmet iz Metlove, nasprotnik, pa pravi: volitve pa nič, saj mi tako zmagamo. Jaz že ne grem na volitev, saj itak ni kaj, zmirom slabše je. Tega Grafenauerja pa že ne volim. Drugi pa pravijo: mi ga bomo pa že volili, saj je kmet, saj je Slovenec, saj je veren kristjan. Pa pravi: ste pač trepi, kaj pa je že kaj storil za nas na Dunaju? O ti zapeljani kmeti, sem si mislil, kje pa je še bil Grafenauer za poslanca na Dunaju! Pa akoravno bi bil, seveda za nasprotnike ne bo delal. Ko ste pa Zajfrica imeli na Dunaju, zakaj pa ni storil kaj za vas, da se vam tako čudno slabo godi, ko ste ga prej tako hvalili, koliko bo storil za vas. Rekel je: volitve ne izdajo nič; tja bi šli na Dunaj pa vse poslance, grofe, barone, pa tiste mogočneže vun zmetali. Ti kmetič, to pa to. Akoravno bi šlo sto ali tisoč kmetov, hitro bi jih zavrnil, češ zakaj ste jih pa volili, zakaj niste kmeta volili, saj veste, da gospod dela le za gospoda. Ali veš zdaj, prej si volil Zajfrica, ki je tudi v tej družbi, zdaj se pa huduješ nad takšno gospodo, ki nič ne stori. Zdaj si lahko pomagaš, ako daš glas za kmeta Grafenauerja, ki ti hoče pomagati, ne pa za gospoda Zajfrica, ki ti noče pomagati, in bi še zraven rad vero zatrl, ki je nam najdražja na svetu. Zatorej kmetje in sploh vsi, ki hočete, da bi še ostala vera in kmetijski stan, zato na dan volitve vsi za našega kandidata Grafenauerja. Vsi na delo, in zmaga je naša!

Velikovec. (Vlom v hranilnico in posojilnico.) Od dne 24. do 27. prejšnjega meseca se je izvršil v naš zavod nenavadno predrzen vlom. Zločinec — najbrže jih je bilo več — je prodril strop, na katerem je odkopal ostropje ter izsekal in izžagal mecesnov tram. Nato si je privezal vrv in se po njej spustil v uradno sobo, kjer je bila železna blagajna vzdana v steno. To je z nepopisno silo odprl s tem, da je duri s šestimi zapahi zaprte vlomil. Sledovi na blagajni dokazujejo, da se je zločinec moral pošteno potiti, predno se mu je posrečil umazani namen. Iz blagajne je vzel samo denar v gotovini 5.079 K 78 v, vložne knjižice in vse drugo je pustil popolnoma nedotaknjeno. Za spomin je zapustil v sobi nekaj dišečega. „Hranilnica in posojilnica“ je za gotovino zavarovana, torej ne trpi nobene škode.

Velikovec. (V pojasnilo!) Ker se o vlomu v „Hranilnico in posojilnico“ širijo razne neresnične vesti, češ, da bodo vlagatelji trpeli, izjavlja podpisani, da je naš zavod za ta slučaj zavarovan, da se torej ugrabljena svota od zavarovalnice poplača, tako da posojilnica, še manj pa vlagatelji ne trpijo niti najmanjše škode.

J o ž e f D o b r o v c ,
tajnik.

Iz Velikovške okolice. Nenavadni vlom v blagajno velikovške posojilnice osupnil je vse prebivalce v okolici. Okoliščine, pod katerimi se je ta vlom izvršil, so res nenavadne. Zlobno pa je dejstvo, da želijo gotove osebe v Velikovcu našemu denarnemu zavodu še večje nesreče, dasi je posojilnica zavarovana. Tako je natakara pri Č... se izjavila: „Prav bi bilo, da bi bil tat tudi vse menice im knjige uničil!“ Komentar — „fej!“ —

Nesramnost vsenemškega časopisja Med drugimi listi, ki so poročali o vladu v velikovski „Posojilnici in Hranilnici“, je bila tudi novopečena vsenemška „Landeszeitung“, ki se je izlegla iz prejšnjega „Kärntner Wochenblatta.“ Ta list, glasilo koroških vsenemških in ponemčurjenih učiteljev, glasilo kandidata profesorja dr. Angererja, piše o vladu dobesedno: „**Velikovec.** (Vlom). Te dni se je vladilo v tukajšnjem „Narodnem domu“ v vindišarsko „Trutzkasse“ in se ukradlo okoli 5000 K. Kako bridko! Ravno pred volitvami. Železna blagajna je popolnoma razbita in nihče ni nič slišal. Tatovi so pustili kot posebno znamenje svoje hvaležnosti spominke človeškega, temnega nagona. Ljudje res nimajo več vere, nimajo niti pred prečastito blagajno več spoštovanja.“ — To je pač vrhunec časnikarske lumparije in falotstva. Ta vsenemški časnikarski lopov naravnost odobrava zločin in takorekoč obžaluje, da morda niso tatovi storili še kaj hujšega; saj je znano, kako mrze velikovski vsenemci slovenski „Narodni dom.“ Ali naj bi bili morda tatovi še hišo zažgali! Najbrž bi jih bil potem ta dopisunski lump v enako lumparskem časopisu še izrecno pohvalil. Vidiš, slovenski kmet, kakšna je ta vsenemška purgarska „gospoda“! To so tisti ljudje, ki se sedaj lovijo okrog tebe zaglasove! Stakimi faloti pač ne boš hotel nič imeti opraviti!

Iz velikovškega okraja. (Prekanjena z vijaka.) Pred nekoliko leti sta se v Malem Šentvidu sprla dva sosed, namreč neki kmet in neki bajtar. Bajtar je kmeta grdo ozmerjal, kmet jezen, pa da bajtarju majhno zaušnico. Bajtar mu je pretil, da ga pojde tožit. In res, drugi dan gre v Velikovec sosedu tožit, gredoč pa premišluje, kako bi pravdo dobil, ker nima s čim dokazati, a priče nobene. Kar mu pade zvita misel v glavo. Bil je namreč čas, ko je ajda najlepše cvetela. Bilo je vse polno marljivih čebelic na ajdovem cvetju. Stopi v stran ter vjame čebelico ter jo pritisne na lice, da ga piči. In predno je prišel v dve uri do Velikovca, je imel lice že tako zateklo, da mu je pogled kazilo. Ko pride v mesto, gre najprej zdravniku, da mu naredi dobro spričevalo zaradi zaušnice. Doktor mu zares naredi dobro spričevalo, ker ni poznal čebelnega pika, in s tem spričevalom gre vesel k sodniku tožit sosedu. Ko je bil odločen dan obravnave, mu sodnik res dobro prisodi, da mora kmet plačati 5 goldinarjev za tako hudo zaušnico, ker je imel tako zateklo lice, da mu je pogled kazilo, in vrh tega še tožbine stroške. Kmet se čudi, kako bi bilo to mogoče, saj ga nisem tako močno udaril, tudi otekel ni bil, saj ga je videl še tisto jutro, ko je šel tožit; sodnik mu pa pravi da je imel spričevalo od doktorja, in ga je tudi sam videl oteklino. Plačati je moral kmet, bajtar pa je vesel korakal domu s petakom. Šele čez nekoliko let je povedal nekemu svojemu tovarišu, kako je zvil petak od sosedu, ter je pristavil, da bi takih zaušnic lahko pet ali šest vzdržal, ko bi le za vsako petak dobil.

Velikovec. Krasen prizor se je nam nutil predzadnjo sredo. Neki kmetič se ga je po svoji navadi nasrkal na vse zgodaj prav pošteno. Doma je iz kraja, kjer se za „Šternbirta“ pričakuje veliko glasov. V svoji pijanosti se je trkal na prsi, se pridušal: Mi pauri itd. in na cesti ozmerjal vsakega škrica, a tudi kmeta in delavca. Pa je prišel mestni policaj, mu rekel: „Im Namen des Gesetzes“, in odvedel je Boštea v špehkamro v sredo pri belem dnevu. Pravijo, da je svoj čas Boštej bil priden mladenci, skvarila ga je lumparska liberalna družba in svinjski „Štajerc“, ki ga zvesto naročuje in prebira. Štajerčljanci, lumpi in pijanci so navadno doma pod eno in isto streho.

Št. Jurij na Vinogradih. Potrebne poprave pri cerkvi in župnišču so se pričele. Ljudem na ljubo bode špenglar Vlček zvonik pobarval rdeče. Rudeča barva posebno vleče, četudi pri nas ni rdečkarjev.

Iz Miklavčevega. (Zaifric in njegov sin.) Naš kandidat ima pridne otroke. Kdor bo kaj govoril čez njegove otroke, dobi gotovo ključavnico na gobec. Kakor je povsod, tako je bilo tudi pri ateju Fricu. Atej obrača, sin pa obrne. Imeli so pri Zaifricu za pestunjo neko

Slovenko, po obrazu jako lepo, in ker Fricov sin nima železnega srca, se je v njo zaljubil. [Ko je prišel k ateju in izpraznil svoj srčni žakelj in rekel: jaz hočem to pestunjo vzeti za ženo, so ateju vstali lasje na glavi po koncu, kakor svinji ščetine, kadar se ustrašil in atej Fric mu je rekel: „Jaz tako imeniten gospod, jaz purgermajster, jaz mesar, jaz klobasar, jaz pivovarnar, jaz prihodnji državni poslanec in jaz, ki me je celo c. kr. okr. glavar Klebel v Velikovcu kot takega volil in me hoče še zanaprej za državnega poslanca, jaz tako imeniten gospod tega nikdar ne bodem trpel, da bi ti vzel deklo, ki čisto ničesar nima!“ A sin se mu odreže: „Glej! Kaj pa ste vi imeli, ko ste našo mamo vzeli? Pinkelj ste imeli in družega nič!“ — Gospod Zaifric varujte vaš pinkelj in pustite nas slovenske kmete pri miru!

Šmihel nad Pliberkom. Za dekana v Pliberku je imenovan č.g. Franc Marinič, dosedaj župnik v Šmihelu nad Pliberkom. Fara Šmihel nad Pliberkom je razpisana do 9. majnika t. l.

Šmihel nad Pliberkom. (Ogenj.) Dne 35. aprila t. l. popoldne ob štirih je nenadoma začelo goreti pri Svetcu na Bistri. Vsled grozovitega vetra se je naenkrat raznesel, in v plamenu so bila vsa poslopja bližnjih sosedov. Pogorelo je osem hiš z gospodarskimi poslopji. P. d. Pratnekerju je celo zgorelo tudi nekaj živine, ki se ni mogla več rešiti iz hleva. Škoda se ceni na 48.000 K. Skupna zavarovalnina vseh osem posestnikov znaša 24.000 K. V veliki nevarnosti je bila cela vas Bistrica, kakor tudi bližnje Dolinčice, kamor je silno vleklo veter in nesel iskre. Neumorni delavnosti pogumnih pliberških, ponikelskih, štebenskih gasilcev ter iz Sorgendorfa, Globasnice in Libuč prihitelih požarnih bramb z brizgalnicami se je zahvaliti, da se ogenj ni razširil še nadalje. Pokazalo se je pri tem požaru zopet silna potreba, še ene nove brizgalnice v Šmihelu ter izvežbanje, kako se ima z brizgalnico hitreje in uspešno delati.

Iz spodnjih krajev. (Nekdo „ne agitira“) ampak samo — priporoča Seifrica. In zakaj neki? „Seifric je kmet“. Res, pa še zelo imeniten kmet je, tako da mu samemu z rokami še delati ni treba, ampak on samo uživa, kar mu drugi pridelajo. Tudi drugi kmetje bi bili zadovoljni, če bi se jim tako dobro godilo, pa žal oni živijo v drugih razmerah kakor da Seifric. „Nekdo“ tudi pripoznava, da Seifric ni govornik, pa za to se pri poslancu ne gre — zadosti je če le pritrdi, če le — prikima, pa drugi govorijo. Kdor je torej izmed vas kmetov in delavcev zadovoljen, da zna poslanec kimati, naj voli kimovca. Čudno se nam zdi, da liberalni gospodje še niso prišli na misel, da bi poslali v državni zbor za svojega zastopnika kakšnega — oslička. Osel bi vsakemu liberalnemu govoru pritrdil in rekel — „ia“. „Nekdo“ pozna tudi Seifricove zasluge, ki so bile nam do zdaj nezane. Tako je hvalil o Seifricu, da je njegova zasluga, da je koteljska občina dobila vsled toče 1500 K podpore. Poizvedovali smo, koliko je na tem resnice in prejeli smo sledeči odgovor: „Od toče poškodovani v Kotljah so dobili podporo od celovškega „Notsstands-fonda“ in to po zaslugi našega bivšega g. župana Antona Lužnika in po prizadevanju g. okrajnega glavarja velikovškega V. Klebelna. Poškodovani so dobili 1500 K podpore. Da bi bil Seifric kaj pripomogel, je hinavska laž. Pri nas v Kotljah se s tako lažjo ne upajo na den, ker vsak ve, kdo ima glavno zaslugo radi podeljene podpore. — Zato Vas v imenu Koteljcev pooblaščajem, vsakega razglasiti za lažnika, ki to neresnico trdi. Tak lažnjivi kljukec bi zaslužil, da se kaznuje, ker s to lažjo zapeljuje volilce, da bi v gotovem smislu volili. (po postavi z dne 26. januarja 1907, §. 6 z zaporom od 1 tedna do 3 mesecev). Le-ta moj dopis morete javno porabiti in če je treba tudi v „Miru“ objaviti. . . Gospod „Nekdo“, kaj pravite k temu? Pismo imamo shranjeno. Hvalite tudi Seifrica, da je tudi prevaljski občini pripomogel do neke podpore. Mogoče tudi ta stvar drugače izgleda v luči resnice. Pravite, da niste za Grafenauerja, ker ni ugodil menda neki vaši želji, da bi namreč on storil, da se spremeni domovinska postava glede ubožcev. To stvar prepustimo gosp. Grafenauerju, naj se sam zagovarja; on najbolje ve, kaj sta govorila, pripomnimo samo toliko, da je bil g. Grafenauer samo deželni poslanec, domovinska postava pa ni deželna ampak državna postava, kar morate vendar vedeti. Torej g. Grafenauer v tej zadevi ni mogel nič storiti, ker ne spada v njegov delokrog. Zakaj se niste obrnili do Seifrica, ki je bil vendar naš državni poslanec in je imel be-

sedo v državnem zboru. On bi lahko zastopal Vaše želje. In če imate kaj proti Grafenauerju, zakaj ga niste prijeli na shodu? — Za hrbotom pa delajo, že veste kakšni ljudje. Objavili smo te stvari, ker imamo za svojo dolžnost, da ljudi poučimo o resnici.

Guštanj. (Kakose ljudstvo farba.) Novoupeljani davek na vino je tudi tukajšnje delavstvo vznemljilo, da kratkoma niso hoteli naznaniti finančnemu uradu množine svojega vina. Ker morajo delavci v naših fužinah delati z velikim naporom in ob silni vročini, so brezdvomno potrebni v krepčilo dobrega vina in so si ga zato dozda večinoma tudi zmirom naročevali. Po novem davku v visočini 12 vin. na liter pa jim je nadaljna nabava vina naravnost onemogočena. Zato so spisali prošnjo na deželno vladu za znižanje omenjenega davka. Takoj pa, ko je socialno-demokratskem kolovodji Rieseju v Celovcu prišlo na uho, porabil je to priložnost v strankarsko agitacijo. Hitel je k deželnemu predsedniku in ga naprosil, da bi se zavzel za ubogo delavstvo. Deželni predsednik mu je baje obljubil, da bo zastavil ves svoj vpliv, da se cela zadeva srečno konča. In kmalu nato raznesla se je po Guštanju govorica, da je delavcem že obljubljeno, da bo posameznik plačeval izjemoma samo 1—3 K letnega davka na vino. Zdaj pa seve guštanski delavci kar gorijo navdušenja za socialno demokracijo in pravijo, da bodo vsi od kraja volili edino le Kristana. Rad bi vedel, delavci, kdo vas kaj ima za tako neumne, da vam je takega medveda natvezel na vrat. Ali ne veste, da postave niso tako kakor babje čenče, ki se vsak trenutek dajo zopet preklicati. Postave, ki je enkrat sklenjena in potrjena, niti cesar ne more predelati, ako je državni, oziroma deželni zbor noče odpraviti ali popraviti. Obljubiti kmalu kdo more kaj, ali obljubo tudi izpolniti, je druga reč. Cela stvar ni nič drugega kakor nečuvstva farbarija! Delavci, ne dajte se na tako neumen način zvabiti na led! Ne verujte vendar tistim, katerim se gre samo za vaše glasove, ki vam pred volitvami obljubujejo vse mogoče in nemogoče, po volitvah pa vam pokažejo figo! Davek na vino se mora prenesti edino v deželnem zboru. Tam pa vaše težnje in koristi zastopa samo naš Grafenauer. Vsi drugi poslanci razun krščansko-socialnih so bili ja tisti okrutneži, ki so vam naložili tako nezno breme kakor je vinski davek, na rame. Torej le njemu dajte ob prihodnjih volitvah svoje glasove, ako se hočete otresti tega težkega jarma! Končno pa si dovoljujemo staviti še dvojno vprašanje na gosp. deželnega predsednika: 1. Ali je res, g. deželni predsednik, da ste vi dajali take nemogoče obljube glede užitninskega davka na vino za guštanske delavce? 2. Ali je res, da se je poslal od inšpektorata deželnih doklad v Guštanj neki uradnik, da poizveduje, koliko je posamezni delavec zmožen plačati izjemnega vinskega davka v gotovo določeni svoti na leto?

Romarji v Marijino Celje. Ker se ni oglasilo zadostno število udeležencev, se bo označeni posebni vlak odpeljal iz Št. Andraža v labudski dolini šele dne 26. majnika t. l. in sicer ob 2. uri 15 minut popoldne, in bo došel v Kernhof dne 27. majnika ob 7 $\frac{1}{2}$ uri zjutraj. Dne 29. majnika ob 8 uri 9 minut zjutraj pride nazaj. Naznanila se sprejemajo do 12. majnika pri dotičnih č. župnijskih uradih ali direktno pri župnijskem uradu Št. Urh pošta Št. Andraž v labudski dolini. Ako ne bo zadostno število, dobijo udeleženci denar nazaj. Letos se obhaja v Marijinem Celju 750-letnica.

Društveno gibanje.

V Podljubelju se ustanovi v nedeljo, dne 5. majnika „Podporno društvo kovinarjev za Koroško.“

Razglas. V smislu § 8. društvenih pravil se sklicuje letošnji občni zbor „Slovenske Matice“ dne 29. maja 1907. l. v veliki dvorani „Mestnega Doma“ ob 6. uri popoldne. Računski sklep in ostali računi so gg. društvenikom v društveni pisarni na ogled. Kdor želi v zmislu § 4. lit. a) dr. pr. staviti kakšen nasvet, mu ga je predložiti odboru vsaj do 12. maja t. l., če hoče, da se vpoštevata na občnem zboru.

Velika veselica na korist bodoče Prešernove koč se vrši dne 2. (v slučaju slabega vremena) dne 9. junija t. l. v zvezdi v Kranju. Prosimo vsa p. n. društva, naj blagovolijo vpoštevati omenjeni dan, ter določijo ev. veselice na poznejši čas, da se doseže popolnejši gmotni uspeh.

Velika koncerta „Glasbene Matice.“ V „Glasbeni Matici“ se pripravlja zopet nekaj izredno velikega. Dne 7. in 8. maja (v torek in

sredo) se bo namreč izvajal v veliki dvorani hotela „Union“ v Ljubljani svetovnoslavni Verdi je v „Requiem“ (črna maša). Zložil je Verdi to delo, ko je bil na vrhuncu svoje slave, l. 1874. Izvajal se je do sedaj že v vseh velikih mestih z največjim uspehom: na Dunaju, v Berlinu, Frankfurtu, Hamburgu, Londonu, Parizu, Rimu, Turinu, Florenci in drugih laških mestih, v Bruslju, Monakovem Zagrebu, itd. Nastopilo bo pod vodstvom koncertnega vodje gosp. Hubada 310 zborovih pevcev in pevk, 74 godcev dveh vojaških godb 27. pešpolka iz Ljubljane in 97. pešpolka iz Trsta ter nekaj članov „Glasbene Matice“, dalje štirje solisti, izmed katerih bodo trije domačini, vzgojeni v „Glasbeni Matici“. Vseh sodelujočih bode torej 289. Solo pojo: sopran gospa Jeaneetta pl. dr. Födranspergova, alt gospa Ivica dr. Wagnerjeva, tenor gosp. Ernestovitež Cammarotta iz Zagreba in bas gosp. Julij Bettetto. „Glasbena Matica“ vabi vse Slovence, da se udeležijo redke prilike in izrednega glasbenega dogodka, ki bo zopet pokazal, na kako visoki kulturni stopinji smo na glasbenem polju. Ker se bo koncert izvajal dva dni po vrsti, in je pričakovati obakrat najmnogobrojnejšega obiska, zato naj bi slavno občinstvo osobito z dežele pismenim potom pravočasno si osiguralo vstopnice, ki se dobivajo v trafiki gospe Češarkove v Šelenburgovih ulicah v Ljubljani. Sedeži v parterju, na balkonu in galeriji po 2, 3, 4, 5 in 6 kron, stojišča po 1 K 20 h, za dižake po 60 h.

Dopisi.

Šmihel nad Pliberkom. (Imeniten volilni shod) je bil v nedeljo, dne 28. m. m. popoldne ob 3. pri gospodu Hafnerju v Konovec p. d. Marteniku. „Volilni shod. Govor je prost. Vsi krščanski volilci so uludno povabljeni. Neki kmeti“. — Tako je bilo dobesedno brati na prilepljenih plakatih po nekaterih hišah kakor tudi v Pliberku. Res temu vabilu so se odzvali nekateri slovenski volilci iz Šmihela, iz Dvora in Gonovec iz radovednosti, kdo je sklicatelj tistih „Neki kmeti!“ Ko smo stopili v gostilno k Marteniku, je bil tamkaj sklicatelj „Neki kmeti“ sam g. Jan. Eberwein, posestnik in fabrikant šnopsa na Blatu. Popred da je sklicatelj „Neki kmeti“ hotel govoriti o državno-zbornih volitvah, smo izvolili za predsednika našinca g. Kušejja iz Pliberka, kateri da besedo g. Eberweinu. Ta začne ne govoriti, ampak brati slabo slovenščino, neki prepis iz „giftne krote“ ali kali. Ko je končal s svojim čitanjem, se je oglašil za besedo g. Stangl, ki je odgovoril Eberweinu takole: „Gosp. Eberwein je imenoval našo stranko „slovensko radikalno stranko“. Kakor je vsakemu znano, se imenuje naša stranka krščanska slovenska stranka. Kot vodja te stranke je naš znani spoštovani značajni slovenski boritelj, krščanski mož g. Franc Grafenauer. Nadalje pravi g. Eberwein, da smo Slovenci vzadi. K temu se mora na kratko omeniti, da tudi to ni res. Slovenci na Koroškem so na istem stališču izobrazbe kakor nemci. Če ravno nimamo pravih šol ne zaostajamo za nemci. Dali bi naj nam slovenskih narodnih šol kakor nemcem nemških, bilo bi marsikaj še boljšega pri Slovencih, kakor pa je pri naših nemcih. Glede „Aichamta“ v Pliberku naj bi se obrnili gospodje do njih zastopnika za mesta, dosedaj izvoljenega Grachoferja. Zakaj ni pomagal ta in Seifriz, ki sta domačina. Gosp. Eberwein pravi, da ima g. Grafenauer slabo izkušnjo v gospodarski politiki in razume samo orglje popravljati. To je vsakdanji dnevni izrek naših nasprotnikov, in škoda bi bilo o tem kakšno besedo izgubiti. G. Grafenauer je navaden kmet, ki dela sam na polju ter dobro ve in čuti, kako gre kmetu v sedanjem času. H koncu prosim samo to, da vsi tukaj navzoči volilci oddaste svoje glasove dne 14. majnika t. l. vsi kot en mož z napisom Franc Grafenauer, ki je edini naš pravi katoliški slovenski mož. Bog ga živi!“ — Živio — klici Grafenauerju donijo po sobi. — Za besedo prosi nato kmet iz Vogrč, g. Vunček. Ta zavračuje napade Eberweinove na g. Grafenauerja in pozivlja, da se držimo discipline v naši stranki in volimo vsi Grafenauerja. Vunček pričakuje in izraža željo, da tudi g. Eberwein, ki naglašja, da je veren katoličan, odda svoj glas dne 14. majnika Grafenauerju. Na to zaključil predsednik g. Kušej s kratkim odgovorom g. Eberweinu to zanimivo zborovanje. — G. Eberwein se je kmalu odpravil proti domu, ker je uvidel, da je bil za njegovo kandidato en sam edin njegov tovariš. Ta pa tudi le njemu navidezno. G. Eberweinu bi priporočali, da začne kandidirati po 14. majniku,

ker je vendar sedaj premalo časa. Sploh pa mislimo, da so g. Eberweina, ki je sicer naš mož, le nahujskali Seifrizovi pristaši, pliberški purgarji in uradniki, ki so ga hoteli le — potegniti. G. Eberwein jim to najlepše plača, če voli tudi Grafenauerja, kar tudi pričakujemo od njega kot poštenega krščanskega moža.

Železna Kapla. (Krassnigg und Consorten.) Nemška nesramnost, nestrpnost in zaigranost menda nikjer ne procvita takó, kakor ravno pri nas v Kapli pod komando slavnega „Tachtelwirta“ Krassnigga. V trgu živi sicer še lepo število treznomislečnih, poštenih in duševno neodvisnih ljudi, ki imajo sami svoj razum in ki še delajo po svojem lastnem prepričanju, a razun teh ima naš trg kaj dosti duševnih proletarcev, to je ljudi, ki nimajo niti trohice lastnega prepričanja, ki so še tako neumni, da ne vedo, da se dene konju komat na vrat in ne na rep, kateri so tako zaslepljeni, da nič drugega več nočejo poslušati, kot Krasnikovo „zadnjo“ trobento! Brrr — robec pred nos! Krasnik je pri vsem in povsod njih „capo di mula“. Kako nečuvstvo postopa Krasnik in njegova stranka, znano je že malim otrokom v Kapli, znano mora biti tudi staršem. Vsako leto se o božiču nabirajo pri tržanih in tudi drugod mili darovi za uboge šolske otroke. Kdor ima količkaj ljubezni v srcu do nežne, uboge šolske mladine, bi ne smel delati pri razdelitvi teh darov krivice otrokom, ki so vsega usmiljenja vredni in ne morejo nič zato, da so jih dojile in zibale slovenske matere. Ali Karsmuk si misli in sodi drugače. On zapové učiteljem, naj mu naznanijo, oziroma zaznamujejo samo nemške otroke in otroke staršev, ki doma nemško govorijo!! In to zaznamovanje se vrši v šoli v pričo vseh otrok! V šoli vpraša učitelj otroke, kako govorijo doma, in kateri rečejo, da nemško, jih zaznamuje, kateri pa odgovorijo, da slovensko — jih izpusti. Ko vidijo ubogi slovenski otroci, da nič ne bodo dobili, začnejo jokati in jokajo na glas in s solznimi očmi se vračajo domú. In še domá se jokajo in se ne dajo potolažiti radi krivice, ki se jim je v šoli zgodila. Zapomnite si to, dragi slovenski starši, da se je vaš otrok o božiču prijojal domú, in tudi vi pravični Nemci, katerim so se otroci smilili, in vedite, da pride v kratkem dan volitve, da ne volite ljudi, kateri jedo s Krasnikom iz ene skleda in pijejo iz enega piskra, ker ti ljudje nimajo ljubezni do vas in vaših otrok in ne poznajo pravice. Vsa nemškonarodna komedija o Božiču nič ni drugega kot nesramna agitacija za „Nemško šolsko društvo“. Gospodine Krasnik, ali niste ravno vi pozvali šolske otroke, ... „dem deutschen Schulvereine ein dreifaches, kräftiges Heil zu bringen...“? Mar se otroci zato pošiljajo v šolo, da jih boste vi „hajlat“ učili? Čudno je res, da sme Krassnigg šolske otroke hujskati in za „Nemško šolsko društvo“ navduševati — ko se med tem gg. katehetom od okrajnega šolskega sveta v Velikovcu hoče celo zabraniti, da bi že krščanskega nauka ne smeli več v šoli predavati, v šoli v slovenskem jeziku otroke učiti! Res dvojna mera! Ena za Nemce in druga za Slovence! Okrajni glavar si pač misli: „Mera in vaga v nebesa pomaga!“ — ker ne ve, da je le: „Šviga, švaga, čez dva praga!“

Razne stvari.

Strašna nesreča se je zgodila v petek popoldne ob poti proti Soškemu mestu v Gorici, kjer kopljejo pesek in grušč. Ob 2½ popoldne je

zasulo 8 delavcev. Ko so kopali, se je udrla cela stena na nje ter jih zasula. Mrtvi so: Štefan Terčič, star 52 let, iz Šempasa, stane v Gorici na gradu; Andrej Lasič, ki ima 58 let ter je doma iz Vrtojbe; 22 letni mladenič Josip Blažič iz Kromberga; njegov oče pa je bil težko ranjen ter so mu v bolnišnici odrezali nogo; Romito Onofrio, 17letni sin podjetnika, ki je doma iz Italije; I. Medvešek, katerega so izkopali v soboto oopoldne, doma je iz Podturna. Najbolj razmesarjen in pretrgan je bil Terčič. Tudi druge videti, je bilo grozno. Žene in otroci so jokali in obupavali, da se ne da popisati.

Ropar v pokoju. Zloglasni maroški ropar Raizuli se je naveličal razburljivega roparskega življenja ter sklenil iti v pokoj in se posvetiti — kupčiji. Naseliti se hoče v Evropi, in sicer v južni Španiji, da uživa v miru sadove svojega trudopolnega življenja. Njegovo premoženje se ceni na tri milijone. Njegovi prijatelji so odpotovali na Špansko, da najamejo ladjo z zanesljivo posadko, ki naj pripelje roparjeve zaklade v Evropo. Celo sultanovo brodovje — sestoječe iz dveh ladij — pa preži neprestano, da bi Raizuli z naropanimi zakladi ne ušel iz dežele.

Kako se izvije iz klešč. Igrala sta v neki gostilni dva gosta marjaš. Pri igri je imel srečo oni, ki je imel v žepu že itak dovolj denarja, a njegov soigralec pa, ki se je še za onih par beličev, s katerimi je prišel v gostilno, hudo tresel, je imel skozinsko smolo. Slednjič dobi vendar še precej dober list, katerega mu je nasprotnik zasolil s „kontro“, ta da nazaj „ré“ in tako je šlo dalje do najvišje stopnje in začela sta usodno igro, katere konec je bil, da je bogatejši zmagal in zahteval takoj denar, katerega mu pa njegov revnejši soigralec, katerega pa sicer ni poznal, ni hotel dati, češ, le igrava še dalje, bom že nazadnje plačal. S tem pa oni ni bil zadovoljen in očital mu je, da nima denarja. Pri tej debati sta zrastle do stropa in pri tem potegne petičnik iz žepa denarnico ter pomoli siromašnejšemu pod nos par desetakov, češ, jaz imam desetake, vi pa še krajcarjev ne. To je pa tega tako razburilo, da vzame klobuk, skoči pokonci in začne kričati: „Je to kakšen denar, čakajte, čez pet minut vam prinesem polno pest desetakov“ in odšel. Igralec je potem čakal in čakal, želeč, da bi ga oigral še za one bankovce, a ker navedenca le ni bilo nazaj, se je strastnemu igralcu šele zasvetilo, da ga je na ta način pustil obsedeti in piti na medvedovo kožo.

„Pluvius“ je najboljši in najcenejši ročni gasilec ognja nove dobe!

Vedno gotov za uporabo. Uporablja ga more vsakdo, celo otroci in pohabljeni. Močen udarec z dlanjo na gumb pod ročajem, in aparat brizga sam okrog 15 metrov daleč. Gasi petrolej, katran, spirit, kakor tudi vse druge lahke gorljive tvarine. Po uporabi ga more vsak lažnik v teku par sekund znova napolniti.

Glavna zaloga in samoprodaja za Avstro-Ogrsko:

JULIJ FISCHL,

Dunaj, II., Lichtenauergasse šte. 1.

Zastopnik za Koroško:

Laure in dr., Celovec.

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Dunajska cesta št. 19. (Medjatova hiša)

zavaruje

1. proti požarni škodi vsakovrstna poslopja, zvonove, premičnine in pridelke;
2. proti prelomom zvonove, in
3. za življenje, oziroma doživetje, in proti nezgodam.

Edina domača slovenska zavarovalnica!

Svoji k svojim!

Milostiva gospa,

ali veste, zakaj morate pri nakupovanju sladne kave izrečno poudarjati ime »Kathreiner«?

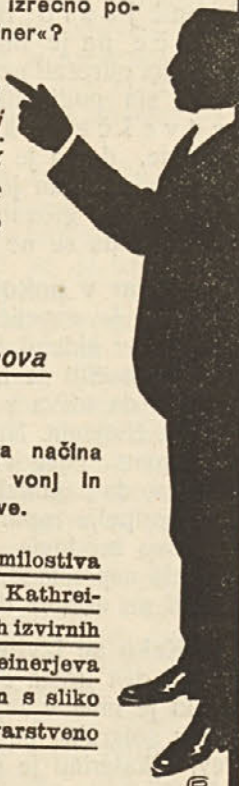
Ker se Vam sicer utegne primeriti, da dobite manj vreden posnemek brez vseh vrlin, s katerimi se odlikuje Kathreinerjeva kava.

Zakaj le

**Kathreinerjeva Kneippova
sladna kava**

ima spričo posebnega načina svojega pridelovanja vonj in okus zrnate kave.

Zapomnite si torej natanko, milostiva gospa, da dobivate pristno Kathreinerjevo kavo zgolj v zaprtih izvornih zavojih z napisom: »Kathreinerjeva Kneippova sladna kava« in s sliko župnika Kneippa kot varstveno znamko.

Steckenpferd- Lilijsko mlečno milo

izdelek

Bergmanna in dr., Draždane in Dečim ob L.,

je in ostane, kakor kažejo vsak dan prihajajoča priznanja, najboljšo učinkujočo lečilno milo za pegavost ter pridobitev in ohranitev nežne, mehke kože in rožčaste polti. — Dobiva se komad po 80 vinarjev v vseh lekarnah, drogerijah, parfumerijah, trgovinah z milom in brivnicah.

Postavno zavarovano!

Vsako ponarejanje kaznivo!

Edino pristen je Thierry-jev balzam

z zeleno znamko »redovnica«. Cena 12 majhnih ali 6 dvojnatih steklenic ali 1 velika specialna steklenica s patent. zamaškom K 5.—

Thierry-jevo centifolijsko mazilo

proti vsem še tako starim ranam, vnetjem, ranitvam, abscesom in oteklinitam vseh vrst. Cena: 2 lončka K 3-60 se pošlje le proti povzetju ali denar naprej.

Obe domači sredstvi sta povsod znani in slovita kot najboljši.

Naročila se naslavljajo na:

Lekarnar A. Thierry v Pregradi pri Rogaški Slatini.

Brošura s tisoči originalnih pisem gratis in franko. V zalogi v skoro vseh večjih lekarnah in medicinskih drogerijah.

Schicht-ovo milo

je najboljše

Čudijo se in strmé Milo, s katerim perem jaz
Naše vse sosednje te, Schichtovo se imenuje
Ker perilo moje je Z njim jaz perem vsaki čas,
Brez najmanjše luknjice. Ono niti mi ne ruje.

Poštni hran. račun št. 45.867.

Posojilnica v Radovljici

registrovana zadruga z omejenim poroštvom

uraduje vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in od 2. do 6 ure popoldne, ob nedeljah pa od 8. do 12. ure dopoldne v lastni hiši št. 81.

Hranilne vloge obrestujejo se po

4 $\frac{1}{2}$ %

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod iz lastnega. Za nalaganje denarja so tudi položnice poštno-hranilničnega urada na razpolago.

Posojila se dajejo na hipotekarni kredit po 5 $\frac{1}{4}$ % in na osebni kredit pa po 6%. Eskomptirajo se tudi trgovske menice.

Posojilnica ima tudi svojo

podružnico na Jesenicah

v Hirovatovi hiši št. 96.

Uraduje se vsak dan, kakor v centrali. Vsled otvoritve karavanske železnice se nudi Korošcem ugodna prilika za sigurno nalaganje denarja.

Denarni promet v letu 1905 K 3,200.000. Stanje hranilnih vlog v letu 1905 K 1.877.859.

Vsem, ki se čutijo opešane in oslabele,

so nervozni in brez energije, daje

Sanatogen

nov življenski pogum in življensko moč. Več kot 5000 profesorjev ga sijajno priporoča. Dobiva se v lekarnah in drogerijah. Brošurice razpošilja zastoj in poštine prosto Bauer & Cie, Berlin SW 48, in glavno zastopstvo

G. Brady, Dunaj I.

Lovske puške

vseh sestav, priznано delo prve vrste, z najboljšim strelnim učinkom, priporoča

Peter Wernig,

c. kr. dvorni izdelovatelj orožja v Borovljah, Koroško.

Ceniki brezplačno in poštine prosto.

Otroci ob tem izvrstno upevajo in ne trpe na motenju probavljanja.

Se obnaša izvrstno ob bljuvanju, črevesnem kataru, driski itd.

Priporočajo na tisoče domačih in inozemskih zdravnikov.

**moka za
otroke**

Najboljše živilo za zdrave in na želodcu bolne otroke.

Napredaj po lekarnah in drogerijah.

Tvornica diet. živil R. Kufeke, Dunaj I., in Bergedorf-Hamburg.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

Akcijski kapital K 2,000.000.

Kupuje in prodaja vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz.

Prodaja srečk proti mesečnim odplačilom.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Kolodvorska cesta št. 27.

Zamenjava in eskomptuje izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. Daje predujme na vrednostne papirje. — Zavaruje srečke proti kurzni izgubi.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške ženitninske kavcije. Eskompt in inkaso menic. — Borzna naročila.

Centrala v Ljubljani. Podružnica v Spletu.

Denarne vloge sprejema po

4 $\frac{1}{2}$ %

in obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.